

POSTAL REGD.NO.PRAKASAM/16/2021-2023
REGD.NO. 37926/83
ESTABLISHED : 1983
సెప్టెంబరు 2022
వెల - ₹ 10.00

సాయిబాబా

ఆధ్యాత్మిక వైజ్ఞానిక మాసపత్రిక

సంపుటి: 40 సంఛిక: 05

మాతృదేవి పూజ్యశ్రీ అలిపేలుమంగమ్మ జయంతి
భాద్రపద బహుళ దశమి (20-09-2022)

ఈ నెల పండుగలు

సెప్టెంబరు 01 - శ్రీ గజానన్ మహారాజ్ ఆరాధన (భాద్రపద శుద్ధ పంచమి)

సెప్టెంబరు 03 - శ్రీ చీరాల స్వామి ఆరాధన

సెప్టెంబరు 04 - శ్రీ గురుచరిత్ర గ్రంథ కృతజ్ఞతార్చన

సెప్టెంబరు 20 - పూజ్య గురుపత్ని శ్రీ అలివేలుమంగమ్మ తల్లి జయంతి
(భాద్రపద బహుళ దశమి)

“మనం సద్గురువు దగ్గర తెలుసుకున్నవాటిని, ఎవరి సంస్కారాన్ననుసరించి వారు చరితార్థులు కావడానికి యోగ్యమైనటువంటి సాయి యొక్క బోధలను, లీలలను చెప్పడానికి యత్నం మాత్రం చేస్తూనే వుండాలి....” యితరులు చేసే పనులకు వారిపైనే ప్రభావముంటుంది. నీవు చేసే పనులకు మాత్రమే నీమీద ప్రభావముంటుంది. అందుకే నీవు చేసే పనులు జాగ్రత్తగా చేయి”. అందుకని యిక్కడ మన పని జాగ్రత్తగానే వుంటుంది. అవతలివాడికి శ్రేయస్సు జరగాలనే సంకల్పంతో మన చేతనైన మేరకు చెప్పదలచుకున్నదేదో చెప్పుకొనిపోతున్నావు. ఆ తర్వాత ప్రయోజనం పొందడం, పొందకపోవడమూ అవతలివాడి ప్రాప్తం. అవతలివాడికి ఏమి జరగాలని నీవు తాపత్రయపడ్డావో ఆ ఫలితమే నీకుంటుంది.”

పూజ్య ఆచార్య శ్రీ ఎక్కిరాల భరద్వాజ

శిరిడిలో గురుసానంలోని పాదుకలెవరివి?!

సాయిబాబా

మా నవజాతి చరిత్రంతా ఒక రీతిగా నడుస్తుంటే సాయిబాబా చరిత్ర వేరొక రీతిగా నడిచింది. మానవులందరికీ ఊరు-పేరు, తల్లి-తండ్రి, కులము-గోత్రము, జాతి మొదలైన నిర్దేశాలుంటాయి. కానీ సాయికి అవేవి లేవు. ఆయన హిందువో ముస్లిమో నన్న విషయం తేలనదిగా నిలచింది. అలానే శిరిడిలో గురుస్థానంలోని పాదుకల విషయం గూడా! హేమాద్భంతు అవి అక్కల్లోట స్వామి పాదుకలంటే, జి.వి. దేవ్ అవి సాయి పాదుకలన్నాడు. ఇద్దరమూ ఒకటేనని స్వామి, మరియు సాయిబాబాగూడ రామచంద్ర నాయక్, బాపూసాహెబ్ జోగ్ వంటి భక్తులకు ఆనుభవమిచ్చినా సాయిని ప్రత్యక్షంగా సేవించిన ఇద్దరు రచయితల మధ్య ఈ భేదం రావడం చిత్రమే!

అట్టి భేదభావం ఎంత స్వల్పంగా భక్తుల మనస్సులో వచ్చినా ఉన్నతలవలె ఉగ్రులై ఆ భేదభావాన్ని నిరసించడం సాయి విధానం. అలానే

పాదుకల విషయంలో గూడ జరిగింది. నిజానికి ఈ రోజు శిరిడిలో గురుస్థానంలో నిలచియున్న పాదుకలు అలనాడు 1912లో ప్రతిష్ఠించ బడినవిగావు!! మొదటి ప్రతిష్ఠ జరిగిన కొంతకాలానికి ఒక చిత్రం జరిగింది. నిత్యమూ సూర్యాస్తమ సమయమప్పుడు సాయి పంచే కానుకల మీద జీవించిన మార్తాండ్ అనే బ్రాహ్మడుండేవాడు. అతనికి అప్పుడప్పుడూ పిచ్చి రేగుతుండేది. అట్టి స్థితిలో ఒక రోజు అతడు పెద్దబండతో ఆ పాదుకలను పగలగొట్టాడు. ఆ ప్రక్కనే వున్న మహాదేవ్ - పార్వతి ఆలయంలోని మూర్తులను గూడ అతడు విరగొట్టాడు. అప్పుడు ఆ విరిగిన పాదుకలకు బదులు కొత్త పాదుకలు ప్రతిష్ఠించమంటారా? అని భక్తులు సాయిబాబాను అడిగారు. ఆ యోచనను ఆయన ఆమోదించలేదు. అన్న శాంతిచేస్తే చాలునని ఆయన చెప్పారు. అప్పుడు సుమారు 300 మందికి అన్న సంతర్పణ చేశారు భక్తులు.

శిరిడి సాయిబాబాను ఎంతోకాలం ప్రత్యక్షంగా సేవించిన జి.వి.దేవ్ ఈ పాదుకల వృత్తాంతం వేరొక విధంగా వ్రాశాడు. అతను చెప్పినదాని ప్రకారం ఆ పాదుకలు అక్కల్లోట స్వామివిగాదు, సాయిబాబావే! మిగిలిన వివరాలివి: బాంబేనుండి డా.రామారావు కొఠారే 1912లో సాయిబాబాను దర్శించాలని శిరిడి వచ్చాడు. అతనితో గూడ స్నేహితుడు, కంపాండరు అయిన భాయీ కృష్ణజీ ఆలీ బాగ్ కర్ కూడ వచ్చాడు. ఇతడు సన్నిహిత సాయి సేవకుడైన సగుణమేరు నాయక్, మరియు కాకాసాహెబ్ దీక్షితులతో సంప్రదించి, సాయిబాబా శిరిడిలో మొదట ప్రకటమైన ఆ పవిత్రస్థలాన్ని చిరస్మరణీయం చేయడానికి సాయిపాదుకలు ఆ వేపచెట్టు కింద ప్రతిష్ఠించాలని నిర్ణయించాడు. ఆ విషయం గురించి వినిన డా.కోథారే ఎంతో సంతోషించి, పాదుకల నమూనా బొమ్మగా గీసాడు. తర్వాత శిరిడిలోని ఖండోబా ఆలయంలో

సాయిబాబా

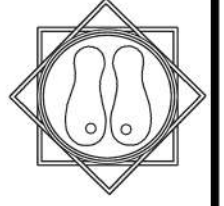
ఆధ్యాత్మిక వైజ్ఞానిక మాసపత్రిక

OFFICIAL ORGAN OF SRI MANGA BHARADWAJA TRUST

సంపుటి: 40

సెప్టెంబరు-2022

సంచిక: 05

పరమపూజ్య ఆచార్య శ్రీ ఎక్కిరాల భరద్వాజగారిచే స్థాపించబడిన ఏకైక పత్రిక,
మన 'సాయిబాబా'

విషయ సూచిక

01.	శిరిడిలో గురుస్థానంలోని పాడుకలెవరివి?!	సాయిబాబా	03
02.	పరిపూర్ణ	పూజ్య ఆచార్య శ్రీ ఎక్కిరాల భరద్వాజ	06
03.	ఆదర్శ కుటుంబము	పూజ్య గురుపత్ని శ్రీ అలివేలు మంగమ్మ	07
04.	'బాలోన్లత్త పిశాచవత్' అన్న శాస్త్రవర్ణనకు వాస్తవరూపం!!	పూజ్య ఆచార్య శ్రీ ఎక్కిరాల భరద్వాజ	10
05.	మాతృదేవి స్మృతులు	శ్రీమతి విశాలాక్షి	13
06.	వార్తాలాపము	శ్రీమతి అడిదం వేదవతి	15
07.	శ్రీశ్రీశ్రీ మాతా ఆనందమయి జీవితం మరియు బోధలు	శ్రీమతి శ్రీదేవి	18
08.	మార్గదర్శి	శ్రీ సూర్యప్రకాష్	20
09.	కృష్ణశాస్త్రి జగేశ్వర్ భిష్మ	పూజ్య ఆచార్య శ్రీ ఎక్కిరాల భరద్వాజ	23
10.	ద్వారకామాయి అనుభవమండపము	శ్రీమతి శ్రీదేవి	25
11.	ఆచార్యుని అద్భుత లీలలు	శ్రీమతి రజిని	27

చిరునామా

Sri Munga Bharadwaja Trust,
Bhakta Nivas, 12-1-170/46P, Hanuman Nagar,
Jaipuri Colony, Nagole, Hyderabad - 500068
Phone No. +91 - 74160 41550
www.saibharadwaja.org
www.saimasterforums.org

చీఫ్ ఎడిటర్: డా॥ ఆర్.ఎస్. శశిధర్, పిహెచ్. డి

చందా వివరములు

విడి ప్రతి : రూ. 10-00
సంవత్సర చందా : రూ. 100-00

సాయిబాబా పత్రికలో వెలువడే వ్యవసాయ, ఆరోగ్య, విజ్ఞాన, ఆధ్యాత్మిక, ఆధునిక రచయితల బోధలు.

నివసిస్తున్న ఉపాసనీ బాబా గారికి ఆ చిత్రం చూపించాడు. వాటిలో పద్మము, చక్రము మొదలైన దివ్య చిహ్నాలను పొందుపరచారు ఉపాసనీబాబా. అంతేగాక తమ ఆశ్రయం వలన ఆ చెట్టును కల్పవృక్షంకంటే ఎక్కువ శ్రేష్ఠమైనదిగా ఉద్ధరించిన సద్గురు సాయినాథుని స్తుతిస్తూ శ్లోకాన్ని గూడ పాదుకల పీఠం మీద చెక్కించడానికి వ్రాశారు.

తర్వాత సాయి సలహాననుసరించి శ్రావణ పూర్ణిమ 1912న ఆ పాదుకలు చెట్టు కింద ప్రతిష్ఠించారు. ఆరోజు ఉదయం 11 గం:లకు ఆ పాదుకలను కాకాసాహెబు దీక్షిత్ తన తలపైనుంచుకొని ఖండోబా ఆలయం నుండి ద్వారకామాయి భక్తిశ్రద్ధలతో మోసుకొచ్చాడు. అప్పుడు సాయి వాటిని స్పృశించి ఆశీర్వాదించాక ప్రతిష్ఠించారు. ఆ ముందటి రోజు పస్తాసేట్ అను పార్శ్వ భక్తుడు దక్షిణగా సమర్పించిన రూ. 25/- ప్రతిష్ఠా కార్యక్రమానికి సాయి వినియోగించారు.

పాదుకా ప్రతిష్ఠాత్మకంలో పాల్గొన్నాక భాయి కృష్ణజీ

అక్కలోట్ట వెళ్ళడానికి సాయి ఆనుమతి కోరగా తాము - ఆ స్వామి వేరుగాదని, కనుక అక్కడికి వెళ్ళనవసరం లేదని బాబా చెప్పారు. అందువలన అతడా ప్రయాణం మానుకున్నాడు.

సగుణ మేరూనాయక్ గూడ అవి సాయిబాబా పాదుకలేనని ధృవపరచారు.

శిరిడిసాయికి మొదటి ఆశ్రయమైన వేపచెట్టున్న ప్రదేశాన్ని గురుస్థానమంటారు. అక్కడ ఆ చెట్టుకింద పాలరాయి పాదుకలు ప్రతిష్ఠించబడి ఉంటాయి. వాటి వృత్తాంతం 'శ్రీసాయి సచ్చరిత్ర' వ్రాసిన హేమాద్భంతు ఒకరకంగా వ్రాస్తే, అతనికి సాయిబాబాకు సమకాలికుడైన బి.వి.దేవ్ ఇంకోరకంగా వ్రాస్తాడు.

'శ్రీసాయి సచ్చరిత్ర' ప్రకారం వాటిని ప్రతిష్ఠించింది అక్కల్కిట్టస్వామి మహరాజ్ గారి భక్తుడైన భాయి కృష్ణజీ. ఒకసారి స్వామి పాదుకలను దర్శించుకోవాలని తలచి అతడు అక్కల్ కోట వెళ్ళడానికి సిద్ధమయ్యాడు. సరిగ్గా బయల్దేరే ముందటిరాత్రి, అతనికి స్వప్నంలో స్వామి దర్శనమిచ్చి, "నేనిప్పుడు శిరిడిలో వున్నాను. నీవక్కడికే వచ్చి నన్ను సేవించుకో!" అని చెప్పారు. ఆ ప్రకారమే భాయి కృష్ణజీ శిరిడి వచ్చి 6 మాసాలు సాయిని సేవించాడు. ఆ తర్వాత అతడు తన అలవాటు ప్రకారం అక్కల్ కోటలోని స్వామి పాదుకలను గూడ అర్చించగోరి సాయి ఆనుమతి కోరాడు. అప్పుడాయన, "ఇప్పుడా స్వామి ఇక్కడే నా రూపంలో వున్నారు. కదా! మరల అక్కడికెందుకు?" అన్నారు. తన కనుగ్రహించబడిన స్వప్న సాక్షాత్కారం, దానివలన నిరూపించబడిన స్వామి - సాయిబాబాల సంపూర్ణమైన ఐక్యతలను చిరస్మరణీయం చేయడానికి శ్రావణ పూర్ణిమ (ఆగస్టు) 1912 నాడు ఆ వేపచెట్టు కింద అక్కల్కిట్టస్వామి పాదుకలను ప్రతిష్ఠించాడు. కృష్ణజీ. బాలాభాటే, బాపూసాహెబ్ జోగ్, దాదా కేల్కర్ మరియు ఉపాసనీ బాబా కలిసి ఆ పాదుకలను శాస్త్రాక్రంగా ప్రతిష్ఠించారు. వీరికి తోడు నాలు వేదాలకు ప్రతినిధులుగా నల్గూరు బ్రాహ్మణులను కూడ పాదుకాప్రతిష్ఠ కోసం రప్పించారు. వాటిని నిత్యం అర్చించడానికి మొదట దీక్షిత్ అనే బ్రాహ్మణ్ణి నియమించి పర్యవేక్షణ సగుణ మేరూ నాయక్ కు అప్పగించారు. •

పరివృత్తి

పూజ్య ఆచార్య శ్రీ ఎక్కిరాల భరద్వాజ

ప్రశ్న:- హస్త సాముద్రికములు, శంఖ, చక్ర, పద్మరేఖలు భగవదంశము సూచిస్తాయంటారు. కారణమేమి?

జవాబు :- అరుదైన వస్తువుల గురించి గ్రంథాలలో చదివినా అనుభవజ్ఞుల వద్ద శిక్షణ పొందక గుర్తుపట్టడం అసాధ్యము. అట్టివే ఈ రేఖలున్నూ. పూర్వ కర్మరూపమే ఈ దేహము. కష్టసుఖాలు, మనిషి చేసిన పుణ్యపాపాలు, సాధించిన ధర్మపటిమ శరీరంపైన కన్పించే శుభలక్షణాల రూపంలో ప్రకటమవడంలో ఆశ్చర్యమేమి? ఈ సూత్రము పైనే లింగ, హస్త సాముద్రికాలూ, జ్యోతిషము ఆధారపడ్డాయి. బుద్ధుడు అనేక జన్మలలో నిరంతరకృషితో ఒక్కొక్క ఉత్తమ గుణాన్ని సాధించిన కొద్దీ అతని శరీరంపై ఒక్కొక్క చిహ్నము ఏర్పడుతూ వచ్చిందని, యిట్టివి 32 ఏర్పడేసరికి అతడు పుణ్యపురుషుడై బుద్ధత్వం చెందాడని బౌద్ధులు చెబుతారు. జైనులు గూడ వారి గురువులైన తీర్థంకరుల గురించి అలానే చెబుతారు. అయితే ముముక్షువులకు అట్టి సాధనామార్గమే

ప్రస్తుతం గాలి, దాని పర్యవసానమే అయిన రేఖల శాస్త్రం అప్రస్తుతమేగాక మన దృష్టిని ప్రక్కదారి పట్టిస్తుంది. అందుకే సాయి తన హస్తరేఖలను పరిశీలించగోరిన మూలేశాస్త్రికి నాలుగు పురుషార్థాలకు సంకేతంగా నాలుగు పండ్లిచ్చి మౌనం వహించారు. వారి అంగ సాముద్రికము పరిశీలించగోరిన వ్యక్తి గురించి “వీడు నా కుటీరానికున్న వాసాలను గమనించవచ్చాడు. అది వ్యర్థం. పామ్మను” అన్నారు. ఇట్టి శాస్త్రాల సహాయముతో అజ్ఞాన మోహితులైన పామరులనాకట్టుకొని వారిచేత ధర్మ ప్రచారానికి సహాయం చేయించడం ఒక్కటే సమ్యక్తమని, సద్వినియోగమని ‘దత్తమహిమ’ అనే గ్రంథంలో దత్త స్వామి చెబుతారు. వేరు జీవనం లేకపోతే తప్ప వీటి ద్వారా ధనార్జన పాపమని ఆర్షవాక్యం.

ప్రశ్న:- శ్రీ సాయిబాబా చరిత్ర చదివి ఆయన గురించి తెలుసుకోకుండా ఆయనను గుడ్డిగా ‘పోలేరమ్మను’ పూజించినట్లు పూజించటం తగదని 1-1-86 సంచికలో మీరు వ్రాశారు. పోలేరమ్మను అలా తక్కువ చేయడం సమంజసమా?

- పి. నాగరాజు, నంద్యాల

జవాబు :- బాగా ఆలోచించండి. యిక్కడ నిరసించ బడినది పోలేరమ్మగాదు. ఆమెను పామరులు గుడ్డిగా పూజించడం గురించి. సాయి సకలదేవతా స్వరూపియని తెలిసాక ఏ దేవతనూ కించపరచడం జరుగదు. గుడ్డిగా పూజించడం

వ్యర్థము. కారణం మనకేమీ పరిచయంలేకనే ఎవరినీ భక్తితో ఆరాధించడం సాధ్యముగాదు. కేవలం పూర్వజన్మ సంస్కారంగల కొద్దిమందికి ఫలితం కన్పిస్తుందిగాని అందరికీ అది చాలదు.

(నవంబరు 2011 సాయిబాబా మాసపత్రిక నుండి)

ఆదర్శ కుటుంబము

పూజ్య గురుపత్ని శ్రీ అలివేలు మంగమ్మ

భార్య, భర్త, తల్లి, తండ్రి, పిల్లలు కలిసి ఒక కుటుంబము. సామాన్యంగా కుటుంబ సభ్యులందరూ ఒక యింటిలో కలిసి జీవిస్తారు. వారి సంఖ్య యెంతైనా వుండవచ్చు.

ఒక కుటుంబములోని వారందరూ అన్ని విషయాలలోనూ ఒక పద్ధతి ప్రకారం ఉమ్మడిగా వ్యవహారం నడుపుతారు. అలాగే కుటుంబ సభ్యుల మధ్య సమన్వయము, ఆత్మీయత వుంటాయి. ప్రస్తుత కాలంలో మనకున్న సమస్యలలో అతి ముఖ్యమైనది కుటుంబ సమస్య. కుటుంబంలోని సభ్యులకు ఒకరంటే ఒకరికి యిష్టం వుంటుంది. కానీ ఒకరంటే ఒకరికి ఏమాత్రం పడదు. అతి చిన్న విషయం దగ్గరనుంచి అతిపెద్ద విషయందాకా భేదాభిప్రాయాలతో నిరంతరమూ కలహించుకుంటూనే వుంటారు. ఒక క్షణం కలిసినట్లున్నప్పటికీ మరుక్షణమే ఏదో ఒక తగవు. అందువలన ఎవరికీ మనశ్శాంతి వుండడం లేదు.

మానవ మనుగడకు కుటుంబ వ్యవస్థ జీవగణ్ఠి. అది సరిగా లేకపోతే మానవ మనుగడ అస్తవ్యస్తమవుతుంది.

అందుకే మన పెద్దలు కుటుంబంలోని వ్యక్తులు యెవరెవరు యేమేమి చేయాలో, యెవరెవరిపట్ల యెలా ప్రవర్తించాలో చెప్పారు. ఆ విధంగా నడుచుకుంటే కుటుంబం శాంతి సౌఖ్యాలతో వుంటుందని వారు చెప్పారు.

కుటుంబంలోని వ్యక్తులందరూ ఒకే మాట మీద నిలబడాలని పెద్దలు చెప్పారు. అసలు కుటుంబమంతా ఒకే మాట మీద ఎందుకు నిలబడాలి? ఎవరి అభిప్రాయాలు వారికుంటాయి గదా! అని మనకనిపించవచ్చు. కానీ ఒకేమాట మీద నిలబడకపోతే ఆ కుటుంబం ఎట్లా వుంటుందో ఒక్కసారి ఊహించుకుంటే మనకే అర్థమవుతుంది. తల్లిదండ్రుల మాట పిల్లలు వినరు, వాళ్ళు చెప్పేది పిల్లలకు యిష్టముండదు. అలాగే పిల్లల అభిప్రాయాలు పెద్దలు పట్టించుకోరు. అలాగే భార్య, భర్త, తల్లి, తండ్రి, అన్నదమ్ములు- ఎవరి యిష్టమొచ్చినట్లు వాళ్ళు వుండాలని అనుకుంటారు. ఒకరికొకరికి పాత్తు కుదరదు. అప్పుడు ఏమవుతుంది? ఇల్లు రణరంగంగా మారుతుంది. చివరికి విజయం ఎవరిదైనా కావచ్చు. అంటే యెవరి మాటైనా చెల్లవచ్చు. కానీ అవతలివాళ్ళు తప్పక తలొగ్గడమే అవుతుందిగానీ యిష్టముండిగాదు. అందువలన ఒకరిపై ఒకరికి ప్రేమ వుండడం పోయి కోపము, ద్వేషము మొ॥నవి యేర్పడతాయి. అందువలన కుటుంబంలో ప్రశాంతత, మనశ్శాంతి కరువవుతాయి. నేడు చాలా కుటుంబాలలో జరుగుతున్నది యిదే.

దీనికి మూలకారణమేమిటి? ఎవరికి వారు ధర్మం తప్పడం వల్లనా? లేక ధర్మం తెలియక పోవడం వల్లనా? ధర్మం తెలిసివుంటే ధర్మం ప్రకారం నడుచుకోవడమో లేక తప్పడమో జరుగుతుంది. ధర్మం తెలియకపోతే

తప్పుడమేమున్నది? తప్పుటడుగులు వేయడమే జరుగుతుంది. ప్రస్తుత పరిస్థితి దాదాపు యిదేనని చెప్పవచ్చు. నేటి సమాజంలో చాలామందికి ధర్మమంటే ఏమిటో సరిగా తెలియదు. సరిగా చెప్పేవారూ కరువైనారు. కనుక తెలిసినా తెలియకపోయినా పరిస్థితి ఒకటే.

అందుకే మన పెద్దలు కుటుంబ వ్యవస్థను పటిష్టంగా, నిర్దుష్టంగా రూపొందించారు. ఎవరి ధర్మాన్ని వారు పాటిస్తే యెటువంటి సమస్యలూ వుండవని వారు చెప్పారు. అందుకని ప్రతివారూ ధర్మతత్పరులై వుండాలి. అలా వుండాలంటే ధర్మం తెలియాలి.

అయితే మనకు ధర్మమెలా తెలుస్తుంది? పెద్దలు చెప్పిన ధర్మసూత్రాలు మనకు తెలిసినప్పటికీ అవి కొండ గుర్తులలాగనే వుండిపోతాయి. కానీ నిత్యజీవితంలో అడుగడుగునా ఎదురయ్యే పరిస్థితులు, సమస్యల పట్ల మనం ధర్మంగా యెలా వుండాలి? మనకు తెలియజెప్పవు. వాటిని యెవరికివారము ఆలోచించి తెలుసుకోవలసిందే. అప్పుడు మన ఆలోచనలు సరియైనవి అవునో కాదో యెలా తెలుసుకోవడం? అడుగడుగునా మనకు యెవరు చెబుతారు? దీనికి పరిష్కారమెలా?

దీనికి పరిష్కార మార్గం 'ధర్మ ప్రబోధమే'. అది జరగాలంటే. దానిని తెలిసి ఆచరించినవారుండాలి. అట్టివారే మహాత్ములు. తాము ధర్మం ఆచరించి జీవిత గమ్యం తెలుసుకుని దానిని పొందిన వారే యితరులకు సరియైన మార్గాన్ని బోధించగలరు.

అసలిప్పుడు కుటుంబ వ్యవస్థ గురించి ప్రస్తావించుకోవడం అవసరమా? మనం ఆధ్యాత్మిక మార్గంలో వున్నవాళ్ళము గదా! ఆధ్యాత్మికత గురించి మాట్లాడుకోవాల్సిగానీ యివన్నీ యెందుకు? అని కొందరికి అనిపించవచ్చు. కారణం ఆధ్యాత్మికత - లౌకికత వేరు అన్న భావం మనలో పాతుకుపోయింది. ఆలోచిస్తుంటే, 'పూజ్యశ్రీ మాస్టరుగారు యీ అపార్థాన్ని తొలగించటానికే అవతరించారా!' అనిపిస్తుంది. కారణం ఆయన లౌకిక జీవితము - ఆధ్యాత్మికత వేరుగావనే విషయాన్నే బోధిస్తూ వచ్చారు.

కుటుంబ సమైక్యతే జాతి సమైక్యత. జాతి సమైక్యతే దేశ సమైక్యత. అందుకని కుటుంబమునుంచే సవరణ జరగాలి.

అయితే అది యే విధంగా వస్తుంది? అంటే మానవ జీవితానికి ఆధ్యాత్మిక లక్ష్యం వుండాలి. ఆధ్యాత్మికత ఏమి చెబుతుందో తెలుసుకుంటేగాని లౌకిక జీవితం యెలా గడపాలో అర్థంగాదు. అది అర్థంగానిదే ఆచరణ సాధ్యం గాదు. కనుక నిజమైన ఆధ్యాత్మికత యెలా వుంటుందో, అది లౌకిక జీవితాన్ని ధర్మబద్ధంగా, శాంతియుతంగా యెలా మలుస్తుందో తెలియజెప్పేవారు గావాలి. అటువంటివారే నిజమైన ఆధ్యాత్మిక వేత్తలు.

ఈనాడు యెందరో నకిలీ గురువులు లౌకిక కోరికలతో తమ వద్దకు వచ్చినవారిని ఆధ్యాత్మికత పేరిట అనేక విధాలుగా మోసపుచ్చుతున్నారు. ఒక రకంగా వారికి brain wash చేసి, వారిని blackmail చేస్తున్నారనే చెప్పవచ్చు. ఆధ్యాత్మికత అంటే యేమో తెలియని ప్రజలు, తమ కోరికలు తీరడంతో, అదే ఆధ్యాత్మికత అని నమ్మి, తమకటువంటి మేలు చేసినవారిని నిజమైన ఆధ్యాత్మిక వేత్తలుగా, జగత్స్వరూపులుగా భావించి సేవిస్తున్నారు. కొంతమంది తమ మనోధనాలను వారికి అర్పిస్తున్నారు. నిజమైన ఆధ్యాత్మికత అంటే యేమిటో అట్టి నకిలీ గురువులకే తెలియదు గనుక వారుగూడ ప్రజలను తప్పుదోవ పట్టిస్తున్నారు. కనుక వైద్యం తెలియనివాడు వైద్యం తెలుసుననుకుని, వైద్యుడిననుకుని వైద్యం చేస్తే యెలా వుంటుందో, అలాగే యీ భవరోగానికి వారు నకిలీ వైద్యులవుతున్నారు. అందుకనే అట్టి గురువుల వద్దకు వెళ్ళే అసంఖ్యాక జనం వారిని యెంతగానో సేవించినప్పటికీ కుటుంబాలలో శాంతి మాత్రం లభించడం లేదు. ఇక యీ పరిస్థితి చక్కబడేదెలా?

అలాగాక నిజమైన ఆధ్యాత్మికత అంటే ఏమిటో శోధించి, దానిని సాధించినవారే మహాత్ములు. అట్టివారే పూజ్యశ్రీ మాస్టరుగారు. ఆయన వాచాగాక ఆచరించి చూపారు గనుకనే ఆచార్యులు అయినారు. ఆయన జీవిత విధానాన్ని మనం పరిశీలనగా గమనిస్తేగాని లౌకికతకు -- పారమార్థికతకు గల సంబంధం మనకు అర్థంకాదు. లౌకికత, పారమార్థికతకు యెటువంటి ఆటంకమూ కాదని, నిజమైన పారమార్థికత ధర్మబద్ధమైన లౌకిక జీవితాన్ని ఆచరించేలా చేస్తుందని, ధర్మబద్ధమైన లౌకిక జీవితం పారమార్థికతకు దారితీస్తుందని ఆయన చెప్పేవారు.

నిజమైన ఆధ్యాత్మికవేత్త ధర్మమాచరిస్తాడు.

పరిస్థితులతో సర్దుకుపోతాడు. పరిస్థితులను సరిదిద్దుకుంటాడు. అందుకే శాంతిగా వుంటాడు. ఇతరులకు శాంతిని కలుగజేస్తాడు.

పూజ్యశ్రీ మాస్టరుగారి విషయంలో యిది అక్షరసత్యం. ఆయన ధర్మాన్నెన్నడూ తప్పలేదు. ఆధ్యాత్మిక జీవితాన్ని వీడనూ లేదు. ధర్మబద్ధమైన లౌకిక జీవితాన్ని గడుపుతూనే ఆధ్యాత్మికతను సాధించారు. కనుకనే ఆయన నిజమైన ఆధ్యాత్మికవేత్త. అందుకనే ఆయన నేటి కుటుంబ అస్తవ్యస్త పరిస్థితికి చక్కని పరిష్కార మార్గం చెప్పారు. అదే సమర్థ సద్గురుడైన శ్రీ సాయిబాబాను పరిచయం చేయడం.

శ్రీ సాయిబాబా ప్రత్యేకించి ధర్మ ప్రబోధం చేయనప్పటికీ ఆయన అప్పుడప్పుడూ చెప్పిన అమృతవాక్యలు, ధర్మవచనాలే నిత్యజీవితంలో మనకు అడుగడుగునా వుపయోగపడతాయి. పూజ్యశ్రీ మాస్టరుగారు వాటినన్నింటినీ ఒకచోట చేర్చి, కూర్చి 'శ్రీ సాయిబాబా సూక్తులు' గా మనకు 'శ్రీసాయి వీలామృతము' లో అందించారు. వాటిని ఆచరించడానికి ప్రయత్నిస్తుంటే చాలు. అనుక్షణము అవే మనకు మార్గదర్శకాలవుతాయి.

ఉదాహరణకు - 'పని చెయ్యి, దేవుని నామముచ్చరించు, సద్గంధాలు చదువు' అన్న బాబా సూక్తిని ఆచరించడానికి ప్రయత్నిస్తుంటే పని చేయడం ప్రారంభిస్తాము. ఈ 'పని చెయ్యి' అనే సూక్తికి అర్థం యేదో ఒక పని మాత్రమే చేయడమనికాదు. సాధ్యమైనంత యెక్కువ పని చేయడమని. అప్పుడేం జరుగుతుందంటే మనం మన పనులు చేసుకోవడం మాత్రమేగాక యితరుల పనులుగూడ చేస్తాము. ఆ విధంగా యితరుల పనిలో పాలుపంచుకోవడం వల్ల వారికి పని తగ్గించిన వాళ్ళమవుతాము. దాని వలన బద్ధకము, యితరులకు మనమెందుకు చెయ్యాలి అనే భావన తొలగి నిస్వార్థత మనలో నెలకొంటుంది. పని చెయ్యమనడం దేవుని నామముచ్చరిస్తూ చేయమన్నారు గనుక భగవంతుని స్మరించడం జరుగుతుంది. చేసే పనిని భగవంతుని సేవగా భావిస్తూ చేస్తే భగవంతునిపై అంతకంతకూ భక్తి భావం పెరుగుతుంది. అంతేగాక 'సద్గంధాలు చదువు' అన్నారు బాబా. మంచి పుస్తకాలు చదవడంవల్ల పెద్దలు యేమి చెప్పారో, వారు మనలను యేమి చేయమని చెప్పారో మనకు తెలిసి ఆచరించడానికి

ఆసక్తి కలుగుతుంది. మహాత్ముల చరిత్రలు పరిచడంవల్ల వాళ్ళ ఆచరణ, సూక్తులు మన మనస్సులకు హత్తుకుని అలా ఆచరించడానికి వుద్యుక్తులమవుతాము. అలా ఆచరించడానికి ప్రయత్నిస్తున్నకొద్దీ మనలో ఒక విధమైన శాంతి, తృప్తి కలిగి అంతకంతకూ ఆ మార్గాన నడవాలనే ప్రీతి కలుగుతుంది. మనము మహాత్ములు చెప్పిన ప్రకారం ఆచరించడానికి ప్రయత్నిస్తుంటాము గనుక, వారికి ప్రీతి పాత్రులమవుతాము. అప్పటినుండి వారి అనుగ్రహం మనపై ప్రసరిస్తూ వుంటుంది.

అలాగే 'వంతులు, కీమలాటలు వద్దు' అని, "ఎవరెవరిపై కోపగించినా నాకు బాధ కలుగుతుంది" అని, 'వాదించవద్దు, పది మాటలకు ఒక మాటతో సమాధానం చెప్పు' మొ॥న బాబా చెప్పిన సూక్తులను ఆచరించడానికి ప్రయత్నించినపుడు మనకు యితరులతో తగువులాటలు తగ్గిపోతాయి.

అలాగే మామూలుగా మనకు సహజంగా వుండే అసూయను జయించడానికి బాబా యిచ్చిన వివరణతో అతి కష్టమైన అసూయను జయించడం సులువుగా మారిపోతుంది.

ఈ విధంగా బాబా చెప్పిన సూక్తులను ఆచరించడానికి ప్రయత్నిస్తుంటే మనకు, మనవల్ల యితరులకు యెంతో శాంతి లభిస్తుంది. ఆ విధంగా కుటుంబంలోని వారందరూ ప్రవర్తిస్తే ఆ యిల్లు ప్రశాంతంగా వుండక యేమవుతుంది?. ఈ విధమైన ప్రవర్తనవల్ల యెంతో కష్టతరమైన ధర్మబద్ధ జీవితం అతి సహజంగా మారుతుంది. కుటుంబం యెలా వుండాలని మన పెద్దలు చెప్పారో అలా వుంటుంది. అట్టి కుటుంబం యితరులకు ఆదర్శమవుతుంది.

"మనకు ఆధ్యాత్మికత కావాలన్నా, లౌకికంగా శాంతిగా జీవించాలన్నా బాబా సూక్తులను ఆచరించక తప్పదు" అని పూజ్యశ్రీ మాస్టరుగారు చెప్పేవారు. కనుక పూజ్యశ్రీ మాస్టరుగారి 75వ జన్మదిన సందర్భంగా తలపెట్టిన 'కృతజ్ఞతా మహోత్సవ' సందర్భంగా మనం ఆయన చెప్పినట్లు బాబా సూక్తులను ఆచరించడానికి ప్రయత్నిద్దాము. తద్వారా పూజ్యశ్రీ మాస్టరుగారి యొక్క శ్రీ సాయిబాబా యొక్క అనుగ్రహాన్ని, కుటుంబంలో సుఖశాంతులను పొందుదాము.

'బాలోన్మత్త పిశాచవత్' అన్న శాస్త్రవర్ణనకు వాస్తవరూపం!!

పూజ్య ఆచార్య శ్రీ ఎక్కిరాల భరద్వాజ

1963 వ సంవత్సరంలో శ్రీ సాయినాథుని సమాధి వద్ద సత్పురుషుల దర్శనము, ఆశీర్వాచనము లభించాలన్న నా ప్రార్థనకు ఫలితమే నాకు బీరాలలో నివసించిన శ్రీ అవధూత స్వామివారి దర్శనం. 1966లో కొంతకాలం జిల్లాళ్ళమూడి అమ్మ సన్నిధిలో ఉన్నాను. అప్పుడు టైఫాయిడ్ జ్వరం వచ్చి తగ్గి, 23 రోజున పథ్యం పెట్టాక తిరగబెట్టింది. అమ్మ సలహా మేరకు నేను బీరాలలోని డాక్టర్ శ్రీధరరావుగారి ఆసుపత్రిలో చేరాను.

రోజూ రాత్రి 11 గంటల దాకా డాక్టర్ గారితో సత్సాక్షేపం చేసేవాడిని. పగలంతా మాతృశ్రీ ఆంగ్ల సంచికలకు వ్యాస రచనార్థం బైబిల్, కొరాన్ వంటి గ్రంథాలను చదవటం, వ్యాసాలు రాయటం, ప్రెస్ నుంచి వచ్చే పూవులు బిద్దుకోవడం, సాటి ఉద్యోగులతోనూ, నన్ను చూడవచ్చిన మిత్రులతోనూ మహాత్ములగురించి చెబుతూ ఉండటం - పగలంతా ఇదీ నా కాలక్షేపం. ఇలా ఉండడంతో నాకు అక్కడ ఆసుపత్రిలో పేషంటు ననిపించేదే కాదు.

ఇలా కొద్ది రోజులు గడిచాయి. ఒకరోజు బీరాల వాస్తవ్యుడైన ఒక మిత్రుడు అన్నారు: “మీకు మహాత్ములంటే ఇంతటి ఆసక్తి ఉందని నాకు తెలియదు. ఈ ఊళ్లో ఒక స్వామి ఉన్నారు. ఆయన చాలా గొప్పవాడని కొందరు అంటారు. ఆయనను చూచి మీ అభిప్రాయం చెప్పండి. ముందుగా నేనేమీ చెప్పను. ఆయనకు గడ్డము, జడలు ఉంటాయి. బోదకాలు, మాసిన గుడ్డలతో చాలా ఏవగింపుగా ఉంటారు. ఎవరిని ఏమీ అనరు. ఆయన పేరు, ఊరు ఎవరికి తెలియదు. పాతిక, ముప్పై సంవత్సరాల నుంచి బీరాలలోనే తిరుగుతున్నారు. తెల్ల గాంభీ బొమ్మ దగ్గర, స్కూలు పక్క వీధిలోను ఎక్కువగా తిరుగుతుంటారు. ఈ గుర్తులు చెబితే మీకు ఎవరైనా ఆయన ఆచూకీ చెబుతారు” అని. ఇంకా నాకు ఆయనను చూచేదాకా నిద్ర పట్టేటట్లు లేదు. మర్నాడే నన్ను చూడటానికి ఆసుపత్రికి వస్తున్న సోదరులు శ్రీ మారుతీ రామారావుగారితో వారి గురించి చెప్పాను.

“కానివ్వండి, జ్వరం పూర్తిగా

తగ్గనివ్వండి. తగ్గాక చూద్దురుగాని” అన్నారు.

“అలా కాదు ఆయనను వెంటనే చూడాలి. దాని వల్లేమీ నాకు జ్వరం ఎక్కువవ్వదు. తగ్గినా తగ్గవచ్చు” అన్నాను. కారణం - ఆయన దర్శనం నాకు ప్రసాదించడానికే శ్రీ సాయి నాకు ఆ జ్వరాన్ని, అమ్మ ఆజ్ఞను, మిత్రుల సూచనలను యిచ్చి వుండవచ్చని తోచింది. అందుకే మరింత పట్టుదలగా మాట్లాడాను.

మరుసటి రోజు మధ్యాహ్నం రెండు గంటల సమయంలో శ్రీ మారుతీ రామారావు రిక్షా తెప్పించి నన్ను తెల్లగాంభీ బొమ్మ వద్దనున్న కృష్ణమూర్తి హోటల్ కు తీసుకువెళ్లారు. ఆ హోటలు ఒక పెంకుటిల్లు. అరుగుల మీదకు వాలిన పెంకుల పంచలో గోడను ఆనుకొని కూర్చున్న ఒక వికృతరూపాన్ని చూపించి శ్రీ మారుతీ అన్నారు: “వీరి గురించే మీరు అడిగింది!” అని. నేనాశ్చర్యపోయాను. ఆయన పిచ్చివాడై ఉండవచ్చు కానీ స్వామియై ఉండరనుకున్నాను. ఆధ్యాత్మిక సంపన్నుల ముఖంలో

ఉండే దివ్యతేజస్సు ఆయనలో ఏమాత్రం లేదు. శరీరము, గుడ్డలు బాగా దుమ్ముకొట్టుకుపోయి వున్నాయి. ఎడమ కాలు పిక్క దగ్గర నుంచి పాదమంతా విపరీతమైన బోదకాలు. జుట్టు జడలుకట్టి పాయలు పాయలుగా వేలాడుతోంది. అప్పుడే టిఫిన్ తిన్నట్లుగా గడ్డం నిండా, మూతి నిండా, చేతి మీద ఇడ్లీ పలుకులు, పచ్చడి అంటుకొని వున్నాయి. వయస్సు సుమారు 55 సంవత్సరాలు ఉంటుంది. కొంచెం స్థూలకాయుడు. మనసులో ఏ ఆలోచనలు లేనివాడిలా కళ్ళు ఆర్పుతూ, ప్రపంచంలో ఏ వస్తువు - ముఖము పరిచయం లేని వ్యక్తిలా నిర్వికారంగా రోడ్డుమీదకు చూస్తున్నారు.

తన రెండు చేతివేళ్లను ముడిచి ఒక చేతి వేళ్ల మధ్య కణుపులతో మరొక చేతి వేళ్ళ మధ్య కణుపులను తరచు నొక్కుతూ పళ్ళు గట్టిగా జిగిస్తున్నారు. నేను కాసేపు అలాగే నిలబడిపోయాను. ఆయన వికృతంగా నోరు తెరిచి ఆవలించారు. ఇతరులు అసహ్యంగా చూస్తారన్న స్పృహ ఆయనకు ఉన్నట్లు లేదు. నోరు తెరవడానికి ఎంతవరకు వీలు ఉంటుందో అంతవరకు తెరచి ఆవలించిన నోట్లో కొన్ని పనులు ఊడి కొన్ని మొదలు కదులుతున్న దశలో కనిపించాయి. ఒక్క క్షణం నమస్కరిద్దామని తలంపు వచ్చినా ఆయన అసలు మహాత్ములు కారేమోనని, పిచ్చివారేమోనని ఆయనకు మొక్కుతుంటే అందరూ చూచి ఏమనుకుంటారోనని వెనకాలోచన వచ్చింది. వెంటనే ఆయన మొట్టమొదటిసారిగా ఒక్క చూపు నాపై

విసరి మళ్ళీ నన్ను తన నిర్లక్ష్యసాగరంలో ముంచివేశారు. అప్పుడు నాకు, 'నేను ఆయన దృష్టికి రాలేదా, లేక నేనేం చేస్తానో గమనించి తర్వాత నా పట్ల తమ వైఖరిని నిర్ణయించుకో చూస్తున్నారా?' అని ఆలోచన వచ్చింది. అయితే నాకు ఆ క్షణంలో ఒక సంగతి మెరుపు మెరిసినట్లు అవగతమయ్యింది. అదేమిటంటే, ఆయన రూపంలో, చూపులో ఏమీ విశిష్టత లేకపోయినప్పటికీ, ఆయన పట్ల నా మొదటి అభిప్రాయం సడలింది. ఆయన సన్నిధిలో నా మానసిక స్థితి మారింది. తర్వాత పది పదిహేను నిమిషాలసేపు నేనెవరో నన్న విషయం, నాకు జ్వరమన్న సంగతి, ప్రక్కన మిత్రుడున్న సంగతి పూర్తిగా మరుపు వచ్చింది. నా బాహ్యదృష్టి ఆ వికారరూపంపైన నిలిచినా, అది ఎప్పుడో నిర్లిప్తంగా అయిపోయింది. మనసు ఏ రూపు ధరించకుండా అలా ఖాళీగా, ప్రశాంతంగా, నిర్మలంగా ఉండిపోయింది. తిరిగి ఆసుపత్రికి నేను వెళ్లాలన్న సంగతి గుర్తుకు రావడంతో నా జ్వరం సంగతి కూడా గుర్తుకు వచ్చింది. చివరకు ఎలాగో సాహసించి "నమస్కారం స్వామి" అన్నాను. ఆయన పలుకలేదు. అసలు వినిపించుకున్నట్లే లేదు. మళ్ళీ అదే మాట అన్నాను. మళ్ళీ మౌనమే! చివరకు ఎలాగైనా సరే నేను తిరిగి ఆసుపత్రికి వెళ్ళేలోగా ఒక్కసారైనా ఆయన దృష్టిని ఆకర్షించి ఆయన నాకేసి చూచే విధానాన్ని బట్టి ఏదైనా ఒక్కమాటైనా ఆయన మాట్లాడితే, ఆ మాట తీరును బట్టి వారికి నాపై గల వైఖరిని గమనించాలన్న సంకల్పంతో ఆయన పాదాలు తాకి నమస్కరించాను.

ఆయన ఏమి పట్టనట్లు అవి అసలు తన పాదాలే కానట్లు కూర్చున్నారు. నేను ఇంకొంచెం సేపు నిలుచుని "వెళ్ళిస్తాను స్వామి, నమస్కారం" అన్నాను. అనాసక్తతతో కూడిన మౌనమే మళ్ళీ సమాధానం!

ఆ రోజుకి వెనక్కి వెళ్లి, మరురోజు నేను ఒక్కడినే అదే చోట స్వామి దర్శనం చేసుకున్నాను. శ్రీ స్వామి నిర్లక్ష్య వైఖరిలో ఎలాంటి మార్పు లేదు.

ఇంతలో నా మనసులో ఒక భావం మెరుపులా మెరిసింది. నా ఇష్టదైవమైన శ్రీ శిరిడి సాయినాథుడు తనకూ, ఇతర మహాత్ములకు భేదం లేదని, తానే సకల సాధుస్వరూపడననీ చెప్పడమే గాక, తమ భక్తులకు నిదర్శన పూర్వకంగా నిరూపించారు కూడాను. అటువంటప్పుడు వీరిరూపంలో మాత్రం ఆయన ఎందుకుండరు? కనుక ఈయన మహాత్ముడే అయితే నేను వందసార్లు సాయి నామం స్మరించే లోగా, ఈయన తన కృపకు చిహ్నంగా ప్రసాదమేదైనా నేను అడగకనే ఇవ్వాలి. అట్లా జరిగినట్లయితే నేను మళ్ళీ వీరిని దర్శించవచ్చు. లేకపోతే నేను వీరి దగ్గరకు రానవసరం లేదు. ఇలా అనుకొని మనసులో సాయిని స్మరించ నారంభించాను.

నేను సుమారు 30 సార్లు సాయి నామం స్మరించానో లేదో గోడకానుకుని కూర్చున్న స్వామి అర్థ పద్మాసనంలో నిటారుగా కూర్చుంటూ, నాపై దృష్టికేంద్రీకరించి తనజేబులోంచి ఒక చార్జినార్ సిగరెట్టు, అగ్గిపెట్టె తీసి నా చేతికిచ్చి "సిగరెట్టు కాల్చుకో స్వామి" అన్నారు. యాంత్రికంగా చేయి చాపానే గాని 'నాకలవాటు లేదు'

అని చెప్పాలనిపించింది. వెంటనే నా మనసు మేల్కొని 'ఆయన కృపకు చిహ్నంగా ప్రసాదం కోరింది నీవే. ప్రసాదం ఇస్తుంటే కాదనటం ఏమిటి?' అని హెచ్చరించింది. వెంటనే సిగరెట్టు దమ్ము పీల్చాను. అదే మొదటిసారి కావడంతో పారబోయింది. ఎలాగో ఆ సిగరెట్టు పూర్తి చేశాను. అది పూర్తయ్యే లోగానే స్వామి నాకు మరో సిగరెట్ ఇస్తూ "కాల్చు" అన్నారు. ఆపైన ఇడ్లీ, దోసె, ఉప్పా, చెట్టి వగైరాలు వరుసగా ప్రక్క హోటల్ నుంచి తెప్పించి యిచ్చారు. ఇక తినలేనని మనసులోనే చెప్పుకున్నాను. అంతే! మరేమీ ఇవ్వలేదు.

స్వామి సన్నిధిలో నాకు కలిగే చిత్తశాంతి చాలా గాఢమై నన్ను తీవ్రంగా వారి వైపుకు ఆకర్షించేది. ఆయనను దర్శించినప్పుడల్లా నాకు కలిగే చిత్తశాంతి ఆ తర్వాత సుమారు నెలరోజులు ఉండి నేను నిత్యము చేసుకునే ధ్యానాన్నంతో పటిష్ఠం చేసేది. ఆయన దగ్గరకు వెళ్తుంటే నా తండ్రి దగ్గరకు నేను పోతున్నట్లనిపించేది. ఈ అఖిల జగత్తు ఒక యెత్తు, ఆయన ఒక్కరూ ఒక యెత్తు అనిపించేది.

స్వామి దేహక్షాళన ఏనాడూ చేసుకునేవారు కాదు. బహిర్దేశానికి వెళ్లినా, ఏదైనా ఆహారం స్వీకరించినా దేహాన్ని కడుక్కునేవారు కాదు. ఆయన కట్టుకున్న గుడ్డలు చెప్పలేనంతగా మాసి ఉండేవి. రోడ్లమీద, రోడ్ల పక్కన, చెత్తకుండీల ప్రక్కన, మురుగు కాలువల ప్రక్కన, సూర్యనామంలోనూ, తాళం వేసివున్న ఇండ్ల పంచల మెట్లమీద, వరండాలలోనూ కూర్చునేవారు. బుద్ధి పుట్టినప్పుడు ఎక్కడ కూర్చుని ఉంటే అక్కడే పడుకునేవారు. కండ్లు

పుసిగట్టి నీరు కారిపోతున్నా దాన్ని తుడుచుకునేవారు కాదు. ఇతరులను తుడవనిచ్చేవారు కాదు. ఎప్పుడైనా ఎవరైనా బలవంతాన తుడవబోతే, "నీకెందుకయ్యా అంత బాధ?" అని వారించేవారు. ఆయన సామాన్యంగా ఎప్పుడూ ఎవరితోనూ మాట్లాడేవారు కాదు. తనకు తోచినప్పుడు ఎదుటపడ్డ వ్యక్తిని "ధర్మమియ్యయ్యా" అని చేయి జాపేవారు. వారు ఇవ్వకపోతే ఆయన ఏమీ అనేవారు కాదు. వెంటనే ఆయనకు మరెవరైనా డబ్బు ఇవ్వబోతే కొందరి దగ్గర తీసుకునేవారు. కొందరి వద్ద నిరాకరించేవారు. ఆయన గుడ్డలు, శరీరము అంత మురికిగా ఉన్నప్పటికీ, ఆయన సమీపాన ఈగలు ముసరడం గానీ, దుర్గంధం కానీ ఏమీ వుండేవి కావు. ఒక్కొక్కప్పుడు తనలో తాను పకపక నవ్వుకునే వారాయన. అరుదుగా పక్కవారికి వినిపించనంత నెమ్మదిగా ఏదో గొణుక్కొవడం కూడా కద్దు. సూర్యాస్తమయ సమయంలో తన దగ్గర ఎవరూ వుండటము ఆయనకు ఇష్టం లేనట్లుగా తోచేది. ఆ సమయంలో పళ్ళు పట పట కొరుకుతూ, రెండు చేతివేళ్లను ముడిచి ఒక చేతివేళ్ళ కణుపులతో మరో చేతి కణుపులను గట్టిగా నొక్కి రాస్తూ ఉండేవారు. ఆ కారణంగానే కాబోలు కణుపుల పై భాగాలు కాయలు కాచి ఉండేవి. భక్తులెవరైనా ఆయనకు నమస్కరించినప్పుడు ఒక్కొక్కప్పుడు ప్రతి నమస్కారం చేసేవారు. ఒక్కొక్కప్పుడు నిర్లిప్తంగా ఊరుకునేవారు.

ఆయనకు బుద్ధి పుట్టినప్పుడు భక్తులతో "అగ్గిపెట్టె, సిగరెట్లు, బీడీలు, ఊదువత్తులు, కర్పూరం తీసుకురా

స్వామి" అనేవారు. అవి తీసుకురాగానే కర్పూరం నేల మీద పెట్టి వెలిగించి, ఆ మంటలోనే అగరొత్తులన్నీ వెలిగించి, అవి చివరిదాకా మండిపోయేదాకా చేత్తో పట్టుకుని కూర్చునేవారు. ఆ మంటలోనే అగరొత్తి పెట్టెలను పై కాగితాలను కాల్చేసేవారు. ఆ తర్వాత సిగరెట్లు కాల్చేవారు. ఆయన సిగరెట్లు కాల్చే పద్ధతి వింతగా ఉండేది. తడవకు మూడుసార్లు చొప్పున క్లుప్తంగా త్వరగా దమ్ము పిలుస్తూ అలా మూడుసార్లు (అంటే మొత్తం తొమ్మిది సార్లు) పీల్చేసి ఆ సిగరెట్టును నేల మీద పెట్టి ఇంకొక సిగరెట్టును వెలిగించేవారు. కాల్చేసిన సిగరెట్టును ఒకదాని వెనుక ఒకటి లైనుగా నేలమీద పెట్టేవారు ఒక్కొక్కప్పుడు కాలిపోయిన బీడీలను అలాగే అక్కడే వదిలేసి అక్కడ నుంచి లేచి వెళ్లిపోయేవారు. ఒక్కొక్కప్పుడు కాలిపోయిన అగ్గిపుల్లల గుండ్రటి తలలను విరచి నడినెత్తిన వేసుకునేవారు. అలానే ఒక్కొక్కప్పుడు సిగరెట్లు బూడిదను నెత్తికి రాసుకునేవారు. అప్పుడప్పుడు కాలుతున్న సిగరెట్లతో చేతి వేళ్ళ కడుపుల మీద ఉన్న గుడి పిల్లలను కాల్చి చురుమన్నప్పుడు ఫక్కున నవ్వుకునేవారు. సిగరెట్లు తను కాలుస్తూ, ఒక్కొక్కప్పుడు భక్తునికి ఒక సిగరెట్ ఇచ్చి కాల్చుకోమనేవారు. ఒక్కోసారి సిగరెట్ ఇచ్చి దాచుకోమనేవారు. మరొకప్పుడు ఖాళీ సిగరెట్లు పెట్టెలను, అగరొత్తి పెట్టెలను భక్తులకిచ్చి "ఇవి జేబులో పెట్టుకో అయ్యా" అనేవారు.

మాతృదేవి స్మృతులు

శ్రీమతి విశాలాక్షి, నాగోలు

నాగోలు సత్సంగ సభ్యురాలు శ్రీమతి విశాలాక్షిగారు, పూజ్యశ్రీ అలివేలుమంగమ్మ తల్లి లీలావైభవాన్ని ఈ విధంగా తెలియచేస్తున్నారు.

పూజ్యశ్రీ అమ్మగారు మల్కాజిగిరిలో ఉన్నప్పుడు శ్రీమతి పద్మావతిగారు ఎన్నోసార్లు నన్ను వారి దర్శనానికి రమ్మని చెప్పినా నేను వెళ్ళలేకపోయాను. ఆ తర్వాత అమ్మగారు మల్కాజిగిరి నుండి నాగోలుకి వచ్చారు. అక్కడి నుండి ఒకసారి అమ్మగారు ఒంగోలుకి వెళ్లారు. వారి దర్శనానికై శ్రీమతి పద్మావతిగారు ఒంగోలు వెడుతుంటే, నేనుకూడా వెళ్లి దర్శనం చేసుకున్నాను. అదే నాకు ప్రథమ దర్శనం. పూజ్యశ్రీ అమ్మగారిని దర్శించుకోగానే, చాలా ప్రశాంతంగా ఆనందంగా అనిపించింది. పూజ్యశ్రీ అమ్మగారు తిరిగి వచ్చాక, నేను తరచుగా నాగోలు వెడుతుండేదాన్ని. అప్పట్లో ప్రతి గురువారం నిలయంలో పూజ జరిగేది. అప్పుడు నాకు కూడా పూజ చేసుకునే అవకాశం వచ్చింది. తరవాత శ్రీనివాసుగారి పెళ్లయిన పదహారురోజుల పండగకి, పూజ్యశ్రీ అమ్మగారు, ప్రసాదం చేసే సేవ ఇచ్చారు. ఆ తర్వాత వేదమ్మగారి పెళ్లిరోజున ఆ

సేవ లభించింది. ఇలా నేను నాగోలుకి ఎక్కువగా వెడుతుండటం జరిగింది. కొన్నాళ్ళకి 2009లో మా మకాం నాగోలుకి మార్చేశాము.

2018లో నాకు కొంచెం అనారోగ్యంగా ఉండటంతో లేడీ డాక్టరుని కలవడం జరిగింది. ఆమె టెస్టులు చేసి, “ఓవరీస్ లో గడ్డలున్నాయి. అవి కాన్సర్ కి సంబంధించినవని కొన్ని పరీక్షలలో కనిపించింది. మీరు వెంటనే ఆపరేషన్ చేయించుకోవాలి” అని చెప్పారు. ఆ సమయంలో పూజ్యశ్రీ అమ్మగారు జగ్గయ్యపేటకు వెళ్లారు. ఆపరేషన్ సంగతి తరవాత చూసుకోవచ్చులే అని, కొంతమందితో కలిసి, నేనూ అక్కడికి వెళ్ళిపోయాను. మా కొడుకు, కోడలు ఆపరేషన్ చేయించుకొమ్మని ఒకటే గొడవ! పదిరోజుల తరువాత, పూజ్యశ్రీ అమ్మగారు మమ్మలిని కొంతమందిని పిలిచారు. నన్ను చూసి, “ఆరోగ్యం ఎలా వుంది?” అని అడిగారు. “బాగానే ఉందమ్మా, ఆపరేషన్ చేయాలి, క్యాన్సర్ అంటున్నారు” అన్నాను. “మరి చేయించుకోలేదే?” అని అడిగారు. “చేయించుకున్నా ఉపయోగం ఉండదని, చేయించుకోలేదు

అమ్మగారు” అన్నాను. పూజ్యశ్రీ అమ్మగారు కొంతసేపు అయ్యాక, “వెంటనే బయలుదేరివెళ్లి, సెకండ్ ఒపీనియన్ తీసుకో” అని చెప్పారు. నాకు అక్కడినించి రావడానికి ఇష్టం లేకపోయినా వారి మాట మేరకు బయల్దేరాను. వచ్చిన తర్వాత సెకండ్ ఒపీనియన్ తీసుకుంటే, నాకు వెంటనే ఆపరేషన్ చెయ్యాలన్నారు. సరేనని, మర్నాడు ఆపరేషన్ కి రెడీ అయ్యాను.

కానీ యెంత జిల్లు వేస్తారో, డబ్బు ఎక్కడ నుంచి తెస్తాము? అని ఒకటే బెంగ! ఆపరేషన్ తరువాత నా పనులు నేను చేసుకోగలనో లేదోనని దిగులు. క్యాన్సర్ కి ఆపరేషన్ తరవాత కూడా ట్రీట్మెంట్ అవసరం అవుతుంది. ఇదంతా ఎలానన్న ఆందోళన ఒక పక్క! ఈ భయాలు ఇలా ఉండగా, డాక్టర్ నన్ను కౌన్సిలింగ్ కి పిలిచి, పేగు వరకు గడ్డ ఉందని, అవసరం అయితే పేగు కట్ చెయ్యాలని అలా చేస్తే మలం బైటికి రావడానికి సంచి పెట్టవలసి వస్తుందని అందుకు ఒప్పుకుంటేనే ఆపరేషన్ చేస్తామని అలా సంతకం చెయ్యమని చెప్పారు. “మీరే దిక్కమ్మా” అంటూ, పూజ్యశ్రీ అమ్మగారికి అక్కడినించే నమస్కారం చేసుకుని, సంతకం

చేసాను. ఈలోగా మా అబ్బాయి వచ్చి, ఆపరేషనుకి, 2,10,000/- రూపాయలు అవుతుందట అని చెప్పాడు. అదెలా సమకూరుతుందని ఒక బెంగ.

మొత్తానికి ఆపరేషన్ అయ్యాక, డాక్టర్ నాతో, “యూ ఆర్ వెరీ లక్లీ, మీకు పేగు కట్ చెయ్యవలసిన అవసరం రాలేదు” అని నా భుజం తట్టి చెప్పింది. వెంటనే పూజ్యశ్రీ అమ్మగారి కృపకు, కళ్ళు చెమర్చాయి. అదయ్యాక అంత బిల్లు ఎలా కట్టాలా అనుకుంటుంటే, మా అబ్బాయి కళ్ళనీళ్లతో, ఆనందంతో, “అమ్మా! జీరో బిల్లు వేశారు” అని చెప్పాడు. నాకేమి అర్థం కాలేదు. ఇదెలా సాధ్యం? ఇన్నూరెన్స్ వాళ్ళు కొంత, హాస్పిటలువాళ్ళు కొంత, మా అబ్బాయి ఆఫీసువాళ్ళు కొంత, సహాయంతో, బిల్లు నిల్ కి వచ్చింది. నిజంగా ఒక్క రూపాయి కూడా కట్టకుండా బైటికి వచ్చాము. ప్రత్యేకించి, హాస్పిటల్ వాళ్ళు, ఆరోజే మొట్టమొదటిసారిగా డిస్చార్జ్ ఇచ్చారట. మా పరిస్థితిని పూజ్యశ్రీ అమ్మగారు అడుగడుగుకి ఎలా చక్కపెట్టారో! ఏమిచ్చి ఋణం తీర్చుకోగలను? ఇదంతా అయ్యాక అసలైన అద్భుతం ఏమిటంటే, బయాప్సి రిపోర్ట్ లో ‘కాన్సర్ లేదు, ఇంక ట్రీట్మెంట్ అక్కర్లే లేదు’ అని వచ్చింది. పూజ్యశ్రీ అమ్మగారు నాకు ప్రాణభక్ష పెట్టారు. ఇంతకన్నా గొప్ప నిదర్శనం ఇంకొకటి ఉండదేమో. నిజానికి పూజ్యశ్రీ అమ్మగారు, సెకండ్ ఒపీనియన్ తీసుకొమ్మన్నప్పుడే, నా పరిస్థితి అంతా సరిచేసేశారనిపిస్తుంది. వారి కరుణ ఎంతటిదని చెప్పగలను.

ఆ తరువాత మాకు ఇంకొక పెద్దగండం వచ్చింది. దానినించి కూడా పూజ్యశ్రీ అమ్మగారు గట్టెక్కించారు.

వేదమ్మగారి పాపకి పేరుపెట్టేరోజు పూజ్యశ్రీ అమ్మగారు నన్ను బిక్ష చెయ్యమని చెప్పారు. బిక్ష చేస్తూ ఉండగా, మా కోడలికి చేతులు వణకటం మొదలయ్యింది. ఎప్పుడు హుషారుగా వుండే అమ్మాయి, ఇలా అయిపోతోందేమిటా అనుకున్నాను. కాస్సేపటికి కాలు కూడా వణకటం మొదలయ్యింది. నాకు భయమేసి హాస్పిటల్ కి తీసుకువెడితే, మందులు రాసిచ్చి ‘వీటితో తగ్గిపోతుంది’ అన్నారు. ఒక పది రోజుల తరువాత వణకడం కాకుండా, స్పృహతప్పి పోవడం మొదలయ్యింది. తిరిగి ఇంకొక హాస్పిటల్ లో చేర్చాము. ICU లో ఉంచారు. పరిస్థితి చాలా విషమంగా ఉందని, వెంటిలేటర్ పెట్టాలని చెప్పారు.

అప్పుడు నేను హాస్పిటలు నుంచి ఇంటికి వెళ్ళి, నిలయానికి వెళ్లాను. అప్పుడు పూజ్యశ్రీ, అమ్మగారి దర్శనం అయ్యింది. “ఏమ్మా, ఎలా వుంది?” అడిగారు. పరిస్థితి అంతా వివరించి, “అమ్మా, మీరే మాకు దిక్కమ్మా. ఈ పరిస్థితిలోనించి ఎవ్వరు బైట పడవేయలేరు మీరు తప్ప!” అని బాధపడ్డాను. దానికి పూజ్యశ్రీ అమ్మగారు, “అమ్మా, నువ్వు పూజ్యశ్రీ మాస్టరుగారిని నమ్ముకున్నావు కదా, ఆయన ఎవ్వరికీ అన్యాయం చెయ్యరు, చిన్న పిల్లలకి తల్లి లేకుండా చేస్తారా?” అంటూ ఊబీ ఇచ్చి, “ఇది ఒళ్ళంతా రాయి అని, హోమియో మందు కూడా వెయ్యి” అని చెప్పారు.

ICU లో ఉంటే ఎవ్వరిని పేషేంట్ దగ్గరికి పంపించరు. కానీ పూజ్యశ్రీ అమ్మగారి అనుగ్రహంవల్ల, ఒక్కసారి తన దగ్గరికి వెళ్లి అవకాశం వచ్చింది. వెంటనే

నేను పూజ్యశ్రీ అమ్మగారు చెప్పినట్లు చేసాను. చిత్రంగా అప్పటిదాకా వున్న పరిస్థితులన్నీ మారి, మా కోడలి ఆరోగ్యం మెరుగవ్వడం మొదలయ్యింది. మా అందరికీ హోమియో మందు వాడటం అలవాటు. మా కోడలికి ఆ మందు కూడా వాడుతూనే వున్నాము. కానీ పూజ్యశ్రీ అమ్మగారు చెప్పిన తరువాత ఆరోగ్యపరిస్థితిలో చాలామార్పు వచ్చి కొన్నాళ్ళకి పూర్తిగా కోలుకుంది. వెంటిలేటర్ దాకా వెళ్లిన పరిస్థితినించి పూజ్యశ్రీ అమ్మగారు, మా కోడలిని సురక్షితంగా ఇంటికి చేర్చారు. గురుకుటుంబం, గురుబంధువులు, ఈ క్లిష్ట పరిస్థితి నించి మమ్మలిని బైట పడేశారు.

ఇలా ఎన్నెన్నో సందర్భాలలో పూజ్యశ్రీ అమ్మగారు, మమ్మల్నందరిని ఆర్థికంగా, ఆరోగ్యపరంగా వచ్చిన చిక్కులన్నింటినించి కాపాడారు. ఒకసారి మా ఇంట్లో గ్యాస్ సిలెండర్ పేలవలసింది. దానినించి కూడా అలివేలుమంగమ్మ తల్లి దయవల్ల బైటపడ్డాము. ఇంకా పిల్లల ఆరోగ్యపరిస్థితులు, మా ల్యాండ్ వ్యవహారాలూ,,,,,ఒకటేమిటి ఎన్నో ఆపదలనించి బైటపడేశారు. అలాంటి తల్లికి అడుగడుగుకు దండాలు. నాలాంటి ఎందరిని, ఎన్ని రకాలుగా ఆదుకుంటున్నారో! అటువంటి అమ్మలగన్నయమ్మ మన అమ్మగారికి శతసహస్ర కోటి, కృతజ్ఞతాపూర్వక నమస్సులు..

అమ్మా! నిజమైన కృతజ్ఞత కలిగివుండేలా మమ్మలిని తీర్చిదిద్దమని ప్రార్థిస్తూ,,,,,,

జై సాయి మాస్టర్!!

వార్తాలాపము

(గత సంచిక తరువాయి)

శ్రీమతి అడిదం వేదవతి

శ్రీ ప్రకాశానంద స్వామివారిచే విరచితమైన వార్తాలాపమనే యీ గ్రంథము గ్రాంథికభాషలో వ్రాయబడి వుండటం వలన తమకు అర్థంగావడం లేదని చాలామంది పాఠకులు అభిప్రాయాన్ని వ్యక్తపరిచారు. అందుకని పాఠకుల అభ్యర్థన మేరకు పూజ్య ఆచార్య శ్రీ ఎక్కిరాల భరద్వాజగారి ప్రియపుత్రిక శ్రీమతి అడిదం వేదవతిగారు సరళమైన భాషలో ఈ గ్రంథాన్ని పాఠకులకు అందజేస్తున్నారు - ఎడిటర్.

తొమ్మిదవ ప్రసంగము

(9) ఆర్జవమ్ : అర్జవమంటే శరీరము, ఇంద్రియాలు, మనస్సు - వీటి కర్మలను నిష్కపటంగా చేయడం.

శ్లో॥ వ్యవహారేషు సర్వేషు
మనోవాక్యాయ కర్మభిః ।
సర్వేషామపి కౌటిల్య
రాహిత్యమార్జవం భవేత్ ॥

భావం: అన్ని ప్రాణుల పట్ల మనస్సు, వాక్కు శరీరములో ప్రవర్తించేటప్పుడు ఎటువంటి కపటత్వము లేకుండా ప్రవర్తించడం 'ఆర్జవము' అంటారు.

శాస్త్రాలలో ఆర్జవానికి ఎంతో ఉన్నత స్థానమున్నది. 'ఆర్జవము' అంటే సరళత్వము. అది ధర్మమని, కపటము అధర్మమని చెప్పబడతాయి. సరళుడు, కపటత్వము లేనివాడు అయిన మానవుడే ధర్మాన్ని ఇముడ్చుకోగలడు. ధర్మతత్వాన్ని నిజంగా అర్థం చేసుకుని ఆచరించగలడు.

శ్లో॥ అహింసా సత్యమక్రోధః
త్యాగః శాన్తిరహైశునమ్ ।
దయా భూతేష్వలోలుప్త్వం
మార్దవం హ్రీరచాపలమ్ ॥

భావం: అహింస, సత్యము, అక్రోధము, త్యాగము, శాంతి, అహైశునము, భూతదయ, అలోలుప్త్వము, మార్దవము, లజ్జ, చపలత్వ భావము - ఇవి అన్నీ దైవ సంపద.

(10) అహింసాః : ఏ కారణం చేతనైనా ఏ ప్రాణినీ శరీరము, వాక్కు, మనస్సు - వీటిచేత ఏమాత్రము కష్టపెట్టకుండా వుండడం.

శ్లో॥ స యత్తమాదయోగేన
జీవిత వ్యపరోహణమ్ ।
త్రాసానాం స్థావరాణాం చ
తదహింసావ్రతం మతమ్ ॥

భావం: పొరబాటున కూడా జంగమ స్థావరాత్మకమైన జీవులకు హింసచేయకుండా వుండడం అహింస. కఠినంగా మాట్లాడి, నిందించి, ఎదుటివారి మనస్సును బాధపెట్టడం వాచికమైన హింస. దానిని త్యజించాలి.

'న సత్యమపి భాషేత పరపీడాతరం వచః |

ఇతరులకు దుఃఖం కలిగించే సత్యాన్ని కూడా పలుకకూడదు.

ఇతరుల ఎటువంటి తప్పుడు ప్రవర్తన వలన మనకు దుఃఖం కలుగుతుందో అలాగే అటువంటి మన తప్పుడు నడత వలన ఇతరులకు కూడా బాధ కలుగుతుందనే భావాన్ని ఎల్లప్పుడూ మనస్సులో వుంచుకుని ఇతరులకు బాధ కలిగించే ప్రవర్తనలను మానాలి. ఎలాగంటే

శ్లో|| ఆత్మవత్సర్వభూతేషు

సుఖదుఃఖే ప్రియాప్రియే |

చింతయన్మాత్మనోఽనిష్ఠం

హింసామన్యన్య నాచరేత్ ||

భావం: తన సుఖము తనకు ఇష్టము, దుఃఖము ఇష్టం లేదు. అలాగే అన్ని జీవులకూ వారి సుఖము ఇష్టము, దుఃఖము ఇష్టం లేదు. ఇలా భావించి తనకు ఇష్టం కాని హింసను ఇతరులపట్ల ఆచరించకూడదు.

11. సత్యమ్ :- కళ్ళతో చూసినది, చెవులతో విన్నది, అంతఃకరణ ద్వారా అనుభవించిన దానిని దంభము లేకుండా చెప్పడమే సత్యము.

శ్లో|| యత్ స్వేన దృష్టం సమ్యక్

చ శ్రుతం తస్యైవ భాషణమ్ |

సత్యమిత్యుచ్యతే బ్రహ్మ

సత్యమిత్యభి భాషణమ్ ||

భావం :- తాను చూసినట్లుగాను, వినినట్లుగానే మాట్లాడడం సత్యము. బ్రహ్మము సత్యము కాబట్టి సత్యాన్నే పలకాలి.

సత్యాన్ని ప్రతిష్ఠించే ప్రవృత్తులన్నీ జరుగుతాయి. సత్యము వలననే భూమి నిలబడుతున్నది. సత్యము చేతనే

సూర్యుడు ప్రకాశిస్తున్నాడు. సత్యము చేతనే గాలి వీస్తున్నది. ఇలా సత్యము మీద ఆధారపడే ప్రపంచంలోని తత్వాలన్నీ నడుస్తున్నాయి. అంతే కాదు, యజ్ఞము మొ||న అన్ని ధర్మాలకంటే కూడా సత్యమే శ్రేష్ఠమైనది.

శ్లో|| అశ్వమేధ సహస్రం చ

సత్యం చ తులయా ధృతమ్ |

అశ్వమేధ సహస్రాద్ధి

సత్యమేవ విశిష్యతే ||

భావం: త్రాసు యొక్క ఒక సిబ్బిలో వేయి అశ్వమేధయాగాల ఫలాన్ని, రెండవదానిలో సత్యాన్ని వుంచితే సత్యమే బరువుగా వుంటుంది.

12. అక్రోధః :- స్వభావములో వున్న దోషము వలనగాని, ఇతరులు చేసిన అపకారము, అవమానము, నింద, కఠినవాక్యాలు - వీటిని విని గాని లేక అవినీతికరమైన ప్రవర్తనను చూసిగాని; తనకు, ఇతరులకు అపకారము చేయడానికి ప్రేరేపించు అంతఃకరణముయొక్క ఆవేశ పూరితమైన 'అభిజ్వలనము' అనే వృత్తి, 'క్రోధము' అని పిలువబడుతుంది. క్రోధము లేకపోవడమే అక్రోధము.

శ్లో|| ఆత్మవస్తు సముత్కర్షాదతి

నిఘ్నర భాషణమ్ |

క్రోధమాహుర్ధర్మ విదోహ్య

క్రోధస్తద్విపర్యయః ||

భావం : అంతఃకరణంలో జ్వలనమనే ప్రవృత్తిని పుట్టించి, ఇతరులపట్ల కఠినంగా మాట్లాడడం క్రోధము. ఈ క్రోధము లేకపోవడమే అక్రోధము.

క్రోధప్రవృత్తి మానవుని ధర్మము మొ||న పురుషార్థాలనుండి క్రిందికి పడగొట్టే గొప్ప శత్రువు. బలవంతంగా మోక్షాన్ని దోచుకునే దోపిడీదొంగ. కాబట్టి దానిని వశపరచుకోవాలి. మానవుడు క్రోధాన్ని అదుపులో వుంచుకోకపోతే అలా ప్రయత్నపూరితంగా అదుపులో వుంచుకోవలసిన విషయం ఈ సృష్టిలో ఇంకొకటి లేదు.

శ్లో|| యః సముత్పతితం

క్రోధమక్రోధేన నిరస్యతి |

దేవయానిః విజానీహి
తేన సర్వం జితం జగత్ ||

భావం: తనలో జన్మించిన క్రోధాన్ని, అక్రోధముద్వారా నశింపజేసినవాడిని ఈ ప్రపంచాన్నే జయించిన వాడిగా భావించవచ్చు.

13. త్యాగః : పదార్థాల అంతస్త్వాగము, బహిస్త్వాగము కూడ త్యాగమనిపించుకుంటుంది.

అంతస్త్వాగమంటే భోగవిలాసాలకు సాధనమైన పదార్థాల వాసనలను వదిలి వేయడము. బహిస్త్వాగమంటే ఇల్లు, పాలము, ధనము మొదలైన భోగసాధనాలైన పదార్థాలను త్యజించడము.

శ్రుతి ఇలా చెబుతున్నది:

త్యాగ ఏవ హి మహతాం పూజ్యః సద్యో మోక్షప్రదాయకః
భావం: "మహాపురుషులకు త్యాగమే పూజింపతగినది. వెంటనే అది మోక్షఫలాలన్నిస్తుంది. అంతేకాదు, వారి మనస్సులోనే మోక్షముంటుంది.

శ్లో|| త్యాగఏవ హి సర్వేషాం
మోక్షసాధనముత్తమమ్|
త్యజతైవ హి విజ్ఞేయం త్యక్తః
ప్రత్యక్ పరం పదమ్ ||

భావం : అన్ని వర్ణాలవారికీ, ఆశ్రమాలవారికీ త్యాగమే మోక్షానికి అత్యుత్తమమైన సాధనము. త్యాగము చేసినవాడు యదార్థతత్వాన్ని తెలుసుకోగలడు. పరమపథము త్యాగి అంతరంగంలోనే వుంటుంది.

14 శాన్తి :- ప్రాపంచికమైన చింతలు లేకుండా, అంతఃకరణము చాంచల్యాన్ని విడిచి ప్రసన్నతలో స్థిరంగా వుండాలి. అదే శాంతి. శాంతి మూడు రకాలు .

1. బ్రహ్మనిర్వాణము : దీనిలో మనస్సు తన వికారాలన్నింటినీ విడిచి ఆత్మస్వరూపంలో మాత్రమే నిలకడగా వుంటుంది. ఇది మనస్సు యొక్క ఉత్తమమైన శాంతి.

2. శుద్ధసత్త్వము : బుద్ధి మాత్రం ఆత్మానుభూతి పరంపరలో ప్రవహిస్తూవుంటుంది. ఇది మధ్యమ శాంతి.

3. మిశ్రసత్త్వము : సర్వవేదాంతసార సంగ్రహంలో ఇలా వున్నది -

శ్లో|| విషయవ్యాప్యతిం త్యక్త్వా శ్రవణైకమనఃస్థితి|
మనసశ్చేతరా శాన్తిర్మిత్ర సత్త్వైకలక్షణా||

భావం : విషయ వ్యాపారాలను (విషయవాంఛలను) త్యజించి మనస్సు కేవలం వేదాంతశ్రవణంలో స్థిరపడినట్లైతే ఒక విధంగా మనస్సుకు శాంతి కలుగుతుంది. ఇది మిశ్రసత్త్వము.

15. అపైశునమ్ :- ఇతరుల దోషాలను కనిపెట్టి మరొకరితో చెప్పడము, ఇతరులను నిందించడము 'పిశునత్వము'. ఇది లేకపోవడమే అపైశునము.

16. దయాభూతేషు : ఏదైనా ప్రాణి బాధపడడం చూసి నిస్వార్థంగా వీలైనన్ని విధాలుగా ఆ ప్రాణి బాధను పోగొట్టడము, దానికి సుఖాన్ని కలిగించడము, ఈ అభిప్రాయము కలిగివుండి, ఈ ప్రయత్నము చేయడము 'భూతదయ' అని చెప్పబడుతుంది. ఇది దయాలక్షణము.

శ్లో|| ప్రాణా యథాత్మనో భిష్టా భూతానామపి తే తథా|
ఆత్మోపయ్యేన భూతానాం దయాం కుర్వన్తి సాధవః ||

భావం : తనకు తన ప్రాణాలు తీపి. ఇతరులకు వారి ప్రాణాలు వారికీ తీపి. ఇలాగే తన దుఃఖములాంటిదే ఇతర జీవుల దుఃఖమని తెలిసి సాధువులు ప్రాణుల మీద దయ కలిగివుంటారు.

దయ యొక్క ప్రాముఖ్యత ఇలా వివరించబడింది.

శ్లో|| యస్మిన్ధర్మే దయా నాస్తి స ధర్మః దూషితో మతః|
దయాం వినా స విజ్ఞానం స ధర్మో జ్ఞానమేవ చ ||

(స్కంద పురాణం)

భావం :- ఏ మతంలో (హింస ప్రధానమైనది కావడం వలన) దయ వుండదో ఆ మతము దోష భూయిష్టము (దోషపూరితమైనది). దయలేనిదే మనుష్యులకు విజ్ఞానము, ధర్మము, పరమాత్మజ్ఞానము కలుగదు. - సశేషం

శ్రీశ్రీశ్రీ మూతా ఆనందమయి

జీవితం మరియు బోధలు

శ్రీమతి శ్రీదేవి

మానవుడు ఏ ఆనందం కోసం తపిస్తూ వివిధ మార్గాల ద్వారా ఆ ఆనందాన్ని అందుకోవాలని జీవితమంతా ప్రయత్నిస్తుంటాడో, ఆ ఆనందం ఎలా లభిస్తుందో తెలియజెప్పటానికి మనలను దానిని అందుకొనేందుకు మార్గనిర్దేశం చేయటానికి భగవంతుడు మహాత్ముల రూపంలో అవతరిస్తాడు. అలాంటి మహాత్మురాలే శ్రీ మతా ఆనందమయి.

మధులుబ్దో యథాభ్యంగః

పుష్పాత్ పుష్పాంతరం ప్రజేత్ I

జ్ఞానలుబ్ధస్తథా శిష్యా

గురోర్గుర్వంతరం ప్రజేత్ II

అన్న గీతావాక్యానుసారం మహాత్ములుగా అవతరించిన వారందరూ మనకందించిన అమృతోపదేశాలు ఏమిటో వాటిని తెలుసుకొనటం ముందుగా మన కర్తవ్యం. జీవితంలో ముందుకు సాగటానికి ఆనందమయి అమ్మ మానవాళికి చేసిన బోధలు ఎంతో అద్భుతంగా వుంటాయి.

ఆ విలువైన బోధలను

తెలుసుకొని, మననం చేసుకొని మోక్షమార్గానికి సోపానాలయిన ఆ ఉపదేశాలను ఆచరణలో పెట్టుకొని తరించటానికి ప్రయత్నిద్దాం. బ్రహ్మానందాన్నందుకొందాం.

శ్రీమతా ఆనందమయి ఆధ్యాత్మిక సందేశాలను తెలుసుకొనే ముందు ఆమె జన్మ వృత్తాంతం, జీవిత గమనం గురించి కొంతవరకు తెలుసుకొనటం ఆవశ్యకం. ఆనందమయి మాత బంగ్లాదేశ్ లోని త్రిపుర జిల్లాలోని వాడా అనే గ్రామంలో వైశాఖ బహుళ చవితి బుధవారం అనగా, 30-4-1896 వ తేదీ రాత్రి 3 గంటలకు జన్మించారు.

అమ్మ తండ్రి శ్రీ విపిన్ విహారి భట్టాచార్యగారి వ్యక్తిత్వం ఎంతో విశిష్టంగా వుండేది. ఆయన లౌకిక విషయాలపట్ల నిర్లబ్ధులుగా వుండేవారు. అమ్మ జన్మించక ముందు ఆయన ఉద్యోగార్థం దూర ప్రాంతానికి వెళ్ళారు. అక్కడ కొద్ది రోజులు మాత్రమే ఉద్యోగం చేసి, ఆ తర్వాత ఉద్యోగం వదిలిపెట్టి తీవ్ర వైరాగ్యభావంతో, నిరంతర హరినామ స్మరణతో గడిపారు. తానెక్కడ వున్నదీ

కుటుంబ సభ్యులకు తెలియపరచలేదు. కుటుంబ సభ్యులు ఆయన కోసం వెదకి వెదకి 3 సం॥ల తర్వాత ఆయన జాడను తెలుసుకొని ఎలాగో నచ్చజెప్పి, బలవంతంగా ఆయనను యింటికి తీసుకొని రావటం జరిగింది.

“ఈ శరీరం ఆవిర్భవించటానికి ముందు తండ్రిగారు గృహాన్ని విడచి దైవధ్యాసలో గడిపారు. అటువంటి వైరాగ్య భావం నుండి యీ శరీరం వచ్చింది” అంటూ మాటల సందర్భంలో అమ్మ అప్పుడప్పుడూ చెబుతుండేవారు.

సనాతన సంప్రదాయబద్ధమైన కుటుంబంలో జన్మించారు శ్రీ విపిన్ విహారి భట్టాచార్య. వీరి పూర్వీకులలో ఎంతోమంది యోగులు, జ్ఞానులు, సర్వసంగ పరిత్యాగులు వున్నారు. అటువంటి ఉన్నత ఆధ్యాత్మిక భావనలతో నిండిన పుణ్యపురుషులు జన్మించిన వంశంలో శ్రీశ్రీమతా ఆనందమయి అవతరించటం జరిగింది.

అమ్మ జన్మించినపుడు అందరి పిల్లల వలె ఏడ్వలేదట!

“నేనెందుకేడుస్తాను? నేనప్పుడు కిటికీలో నుండి మామిడి చెట్టును చూస్తున్నాను” అని అమ్మ నవ్వుతూ చెప్పేవారు. అమ్మను ఆమె తల్లి ప్రతిరోజూ తులసిపాదులో కొంతసేపు పడుకోబెట్టే వారట! అమ్మకు ఒకటిన్నర సంవత్సరం వయస్సు వచ్చేవరకు ఆమె అలా చేసేవారట. అమ్మకు నడవటం వచ్చిన తర్వాత తనకై తనే కొంతసేపు తులసిపాదులో దొర్లి వస్తుండేవారట.

బాల్యంలో అమ్మ ఎప్పుడూ నవ్వుముఖంతో అందరితో చనువుగా మెలుగుతుండేవారు. ఇరుగు పొరుగున వుండే హిందువులతోను, ముస్లిములతోను కుల, మత భేద విచక్షణ లేకుండా ప్రతివారితో స్నేహం చేసేవారు. చూచినవారందరూ అమ్మను దగ్గరికితీసి లాలిస్తుండేవారు. వారంతా అమ్మపై వల్లమాలిన ప్రేమతో ఒక్క క్షణం కూడా కాలు క్రింద పెట్టనివ్వకుండా ఎవరో ఒకరు ఎత్తుకోవటమో, ఒడిలో కూర్చోబెట్టుకొనటమో చేస్తుండేవారు. అమ్మకు అన్నప్రాశన అయిన తర్వాత యితర కులాల వాళ్ళను తాకితే స్నానం చేయాలనీ, కనుక ఎవరి వద్దకూ వెళ్ళవద్దని అమ్మ నాయనమ్మగారు అమ్మతో చెప్పేవారట. కానీ అమ్మకు ఆ కులమత భేద భావన వుంటేగా! అందరి వద్దకు వెళ్ళానే వుండేవారు అమ్మ!

బాల్యంలో అమ్మ చాలా కొద్దికాలం మాత్రమే పాఠశాలకు వెళ్ళారు. ఉపాధ్యాయుడు చెప్పే పాఠాలన్నీ ఒక్కసారి విని తిరిగి అవన్నీ ఒక్క తప్పు కూడా లేకుండా ఒప్పుజెప్పటం చూచి అందరూ ఆశ్చర్యపోయేవారు. అమ్మ ఏకసంధాగ్రాహి అని గుర్తించి అందరూ ఆమె నెంతో మెచ్చుకొంటుండేవారు.

అమ్మ తల్లిదండ్రులు అతి సాధారణ

మధ్యతరగతి కుటుంబం. అయినప్పటికీ అమ్మ తల్లిదండ్రుల ప్రేమానురాగాలతో కష్టమనేది తెలియకుండా పెరిగారు. అమ్మ పుట్టిన తర్వాత జన్మించిన ముగ్గురు బిడ్డలు చనిపోయిన బాధతో తల్లి దుఃఖిస్తుంటే, అది చూచి అమ్మ ఎంత పెద్దగా ఏడ్చేవారంటే, అది భరించలేక తల్లి తను ఏడవటం మానివేయవలసి వచ్చేది. అలా అమ్మ తన తల్లిని ఏడవనిచ్చేవారు కాదు.

చాలా చిన్న వయస్సులోనే అమ్మ సర్వజ్ఞురాలివలె మాట్లాడేవారు. ఒకసారి మాటల సందర్భంలో తల్లితో “అమ్మా! నేను పుట్టినప్పుడు పదమూడవ రోజున మన యింటికి శ్రీనందన చక్రవర్తి నన్ను చూడటానికి వచ్చారు కదూ?” అన్నారు. అది విన్న తల్లి ఆశ్చర్యానికి అంతులేదు. ఆరోజు తమ బంధువు అయిన ఆయన తమ యింటికి వచ్చిన విషయం తనకే గుర్తులేదు. అంత పసిపిల్ల ఎలా ఆ విషయాన్ని చెప్పగలిగిందో ఆమెకు అర్థంకాలేదు. అలా కొన్ని సందర్భాలలో అమ్మ ప్రవర్తనను చూచిన తల్లి విదుముఖి దేవి తన కుమార్తెను అసాధారణ వ్యక్తిగా గుర్తించటం జరిగింది.

బాల్యంలో భోజన సమయంలో అమ్మ దృష్టి భోజనంపైన వుండక పరధ్యానంగా వుండటం చూసి, తల్లి “అన్నం ముందు కూర్చుని తినకుండా పైకి చూస్తావెందుకు?” అని కోప్పడుతుంటే అమ్మ ఏమీ చెప్పక మౌనం వహించేవారు. ఆ తర్వాత కొంతసేపటికి అనేవారట “నేను ఆకాశంలో ఎంతమంది దేవతలు వస్తూ పోతూవున్నారో చూస్తున్నాను!” అని.

బాల్యంలోనే ఆమెకు తరచు సమాధి స్థితి కలుగు తుండేది. ఎక్కడో

దూరాన దైవ సంకీర్తన వినబడితే యింట్లోనే వున్న అమ్మనిద్ర వంటి స్థితిలో పడిపోయేవారు. ఒకసారి మూడు సంవత్సరాల వయస్సున్న అమ్మను తీసుకుని విదుముఖి దేవీ ప్రక్కయింట్లో జరుగుతున్న దైవభజనకు వెళ్ళారు. భజన విని సమాధి స్థితిలోకి వెళ్ళిన అమ్మను చూచి, “నిద్ర పోతావేం? భజన విను” అంటూ తల్లి ఎంతగా మేలుకొలుప ప్రయత్నించినా అమ్మ లేవలేదు. అలా తరచూ జరుగుతుండేది. మాటల సందర్భంలో అమ్మ చెపుతుంటారు, “ఇప్పుడు భజన సమయంలో ఎలాంటి స్థితి వస్తున్నదో అదే చిన్నతనంలో కూడా వచ్చేది. అయితే వ్యక్తమవటానికి అది తగిన సమయం కాదు కనుక గుప్తంగా వుండిపోయింది. ఆ సమయంలో శరీరం ఒక అసాధారణ స్థితిలో వుండటం వలన అమ్మ నాన్నలకు, మరెవ్వరికీ కూడా అది సమాధి స్థితి అని తెలియదు. నా మనసులో కూడా ఎవరికీ తెలియకూడదని అనిపించేది.

బాల్యంలో అమ్మ తమ నాయనమ్మగారి అక్కగారి వెంట ‘చావలా’ అనే వూళ్ళోని శివాలయానికి వెళ్ళారు. అక్కడ అమ్మ ఒక చోట కూర్చుని చూస్తుంటే సమీపంలోని చెఱువులో శివుడు అటూ యిటూ తిరుగుతూ ఆమెకు దర్శన మిచ్చారట. శివుడు ఆ చెఱువులో ఆటలాడుతూ కన్పించారట! ఆ శివాలయం ప్రత్యేకత ఏమంటే ఆ స్వామి గుడిలో వుండక అటూయిటూ సంచరిస్తుంటారనీ అందుకే ఆయనను ‘జంగమ శివుడు’ అని అంటారని చెబుతారు.

- సశేషం

(గత సంచిక తరువాయి)

మార్గదర్శి

శ్రీ సూర్యప్రకాష్

(విద్యానగర్ కాలేజీలో లెక్చరర్ గా పనిచేసిన వీరు "ఎంతో మేధాసంపన్నులైన మాస్టరుగారితో నా పూర్వజన్మ పుణ్య ఫలితంగా కలిగిన ఎన్నో సంవత్సరాల సాంగత్యంలో నా జీవితం పునీతమయిందన్న ఆనందాన్ని, నా అదృష్టాన్ని ఏమని వర్ణించగలను?" అంటూ వారితో గల అనుబంధాన్ని గురు బంధువులతో పంచుకున్నారు.)

సాయిబాబా పక్షపత్రిక గురించి శ్రమించారు. ప్రచురణ కోసం నిర్విరామంగా కృషి చేస్తుంటే చూచి, “ఎందుకు సార్ పుస్తకాలు, ప్రింటింగ్ పైస్ అవన్నీ మనకెందుకు. మీరొకచోట స్థిరంగా వుంటే మేమంతా సేవచేసుకుంటాం” అని అంటే, “ఇది నా జీవితాశయం” అని అన్నారు. ఒక మ్యాగజైన్ నిర్వహిస్తూ, దాని ద్వారా భక్తులలో మానసిక పరివర్తన తీసుకొచ్చే దాని కంటే మించిన సాధన ఇంకేదీ లేదు అన్న పట్టుదలతో ‘సాయిబాబా’ పక్షపత్రికను మొదలెట్టారు. ఆయన కూడా ఒక కార్మికుడిగా పనిచేశారు. పత్రికకు ఆర్థికల్స్ రాసేవారు. పూవులు దిద్దేవారు. “ఎలా మెంబర్స్ ని పెంచాలి?” అని ఆలోచించేవారు. అందుకై ప్రయత్నించేవారు. బాబా సిద్ధాంతాలను, మనస్తత్వాన్ని, లీలలను

అందరికీ ఎలా అందించాలి అన్న ధ్యాస తప్పిస్తే మరోటి వుండేది కాదు. యాభై సంవత్సరాలలో రెండు వందల సంవత్సరాలకు సరిపడా మెటీరియల్ ని రెడీచేసి పెట్టి వుంచారు. ఆ జ్ఞాన సంపత్తిని ఉపయోగ పెట్టుకోవటమన్నది మనం తేల్చుకోవాలి. ఆయన మనకందించిన గ్రంథావళిని జాగ్రత్తగా చదువుకొని మనం ముక్తి పొందడమే గాక ప్రజలకు అందించగల్గాలి. వార్తాలాపం కూడా చదవమని భక్తులను ఎంతో ప్రోత్సహించేవారు. లోకికంగా నిత్యం వచ్చే ప్రశ్నలకు జవాబులు, ఎదురయ్యే ఎన్నో సమస్యలకు పరిష్కారాలు అందులో లభిస్తాయి.

మాస్టర్ గారు సమాధి అయిన తర్వాత కూడా సశరీరంగా కన్పించి అనుభవాలిచ్చారు. ఎవరి లీలలు

వాళ్ళవి. ఎవరి అనుభవాలు వాళ్ళవి. అయినా ఇక్కడ ముఖ్యమయిన విషయమేమిటంటే యిప్పటికీ కూడా అంటే ఆయన సమాధి అయిన తర్వాత కూడా ఆయన తన సమాధి నుండి ఏ భక్తుడు ఏం చేస్తున్నాడు? ఏ భక్తుడి మానసిక స్థితి ఎలా వుంది? అని పరిశీలిస్తూనే వుంటారు. మనల్ని పరీక్షిస్తుంటారు. నిత్య జీవితంలో ఎవరి కార్యక్రమాలు వారికుంటాయి. గృహస్థ జీవితం గడుపుకుంటూ మన కర్తవ్యాన్ని మనం చేసుకుంటూ మిగిలిన టైమ్ దగ్గర వుండే దేవాలయాల్లో నాలు హారతులకు (అంటే సుమారు రెండు గంటలు) హాజరవ్వాలి. అంటే సుమారు రోజుకు రెండు గంటలు బాబాగారికి కేటాయించటానికి పెద్దగా యిబ్బంది వుండదు. మనమేమిటంటే బద్ధకం వల్ల మన ఎక్స్క్యూజెస్ ని

మనమే వెతుక్కుంటాం. ఇవాళ తలనొప్పిగా వుండి వెళ్ళలేను. పిండి వంటలు చేయాలి, చుట్టాలోచ్చారు అని, ఏవేవో కారణాలు చెప్పుకుంటాం. అలాగాకుండా మనం మానసికంగా ప్రిపేర్ అవాలి. అప్పుడు జరిగే మానసిక సంఘర్షణ వల్ల మన బద్ధకాన్ని అధిగమించితే తప్పకుండా హోరతులకు అటెండ్ అవగలం. అందులో సందేహం లేదు. ఎందుకు యింత నిస్సందేహంగా చెప్పగలనంటే, నేను స్వతహాగా మహాబద్ధకస్తుడిని. అలాంటి వాడిని మాస్టార్ గారి సన్నిధి కొచ్చిన తర్వాత ప్రాద్దునే లేవటం, స్నానం చేయటం, బాబా మందిరానికెళ్ళటం, బాబా సేవ చేసుకోవటం, బాబా హోరతులు కొంత మందికి నేర్పించటం, అక్కడ జరగవలసిన కార్యక్రమాలు చూడటం గత 15 సంవత్సరాలుగా చేస్తున్నానంటే కేవలం యిది మాస్టారుగారిచ్చిన ఇన్-స్పిరేషన్, ఆదేశించిన కార్యక్రమం. మాస్టారుగారికి నేనిచ్చిన మాట కూడా అదే. ఇక్కడ బాబా మందిరంలో దీపం వెలిగేటట్లు చూస్తానని మాస్టార్ గారికి మాటిచ్చాను. అందుకే నేను ఒంగోలుకు కూడా వెళ్ళటం లేదు. నా గృహ కార్యక్రమాలు కూడా తగ్గించేసుకున్నాను. ఎందుకంటే వారు యిచ్చిన ఆధ్యాత్మిక సంపదని నిలబెట్టుకోవాలి. దానికి మార్గం గురుచరిత్ర, సాయిబాబా చరిత్ర. ఈ రెండూ సూర్యచంద్రుల్లాంటివని ఆయన ఎప్పుడో చెప్పి వున్నారు. మార్చి మార్చి రెండూ చదువుతుంటే యాంత్రికతపోయి అందులో ఎప్పటికప్పుడు కొత్తదనం కనిపిస్తూనే వుంటుంది. కొత్త వివరణ దొరుకుతూనే వుంటుంది. భజనలు, పారాయణ ఒక

ఎత్తు, ఆచరణ ఇంకో ఎత్తు. ఏదైనా చెప్పేదాని కంటే చేసేది ఎక్కువ వుండాలి. ఒకసారి సాయి కల్ట్ లో చేరినామంటే, ఇక వెనుతిరిగేది లేదు. ఎందుకంటే ఆయన అన్నిరకాల సాయం చేస్తానన్నారు. ఆ తర్వాత ఆయనని మర్చిపోతాం అదీ అక్కడ జరిగే పారపాటు. సాయి ఫోటో పెట్టుకొని భజన చేయటం కాదు. మాస్టార్ గారి ప్రవచనాలను మనం ఎంత వరకు ప్రజలలోకి తీసుకెళ్ళగల్గుతున్నామన్నది ముఖ్యం. మాస్టార్ గారి మెసేజేస్ ని, సేయింగ్స్ ని, ఇంగ్లీషులో అందిస్తే యింకా వారి మెసేజ్ ఎక్కువ మందికి స్పైడ్ అవుతుంది. అందువల్ల నాదగ్గర కొచ్చిన భక్తులకు వారికి కావలసిన వివరణలు ఇస్తూనే వున్నాను. సాధకునిలో ముందు మానసిక పరివర్తన రావాలి. ఆ పరివర్తన రావాలంటే సత్సంగం, భజన, పారాయణ మంచి రూట్, అవి తప్పక చేయాలి. అయితే ఆ మార్పు, ఆ పరివర్తన వల్ల “నేనూ గురువునే, నేను మాస్టార్ గారంతటి వాడినయ్యాను. వారి కంటే పెరిగిపోయాను అని అహంకరించకూడదు.” ఎందుకంటే మాస్టార్ గారు సిద్ధుడైనప్పటికీ సాధకునివలె ప్రకటమయ్యారు. మాస్టార్ గారు యోగముద్రలు వేయటం నేను ప్రత్యక్షంగా చూశాను. వారు యోగసిద్ధులు. కానీ ఆయన ఎప్పుడూ బయట పడలేదు. ఒక స్థాయికి సాధన చేస్తే ఎన్నో సిద్ధులు వస్తాయి. కానీ అహంకరిస్తే అక్కడితో పడిపోతాడు. అది దాటి వెళ్ళగలగాలి. అందుచేత ఈ సాయియాత్రలో ఎవరి సాధన వారిది. అందువల్ల ఎవరి సాధనైనా వారి సంకల్ప బలం మీద, నిష్ఠ సబూరీల

మీద ఆధారపడుంది.

మాస్టార్ గారి దగ్గర కెళ్ళక మునుపు 34 సంవత్సరముల వరకు ఎప్పుడూ సినిమాలు చూస్తూ, నవలలు చదువుతూ లౌకిక కార్యక్రమాలలో వేస్ట్ చేశాను. 9 గంటలకి లేచేవాణ్ణి. వారితో పరిచయం కల్గిన తర్వాత వారు నాకు కొత్త జీవితాన్ని ప్రసాదించారు. వారి సంపర్కం వల్ల మన ధృక్పథమే మారిపోతుంది. మన దైనందిన జీవితాన్ని ఎంత బాగా మలచుకోగలమన్నది ముఖ్యమౌతుంది. మాస్టార్ గారు చెప్తుండేవారు: “జీవితంలో ఎక్కువ భాగం లౌకికంగానే గడిపేస్తాంటాము. అందువల్ల ఉద్యోగస్తులైన మనం పదిహేనురోజులు గాని, మండలం గాని (40 రోజులు గాని) ఒక దేవాలయానికెళ్ళి ఇరవైనాల్గు గంటలు ఆధ్యాత్మిక కార్యక్రమాలలో, ఆధ్యాత్మిక చింతనలో గడిపేలా చూడండి. అలా చేస్తే సంవత్సరానికి సరిపడా ఫలితం దక్కుతుంది” అని. ఇందుకే మేము మాస్టారుగారు శారీరకంగా కష్టపడి సేవ చేసిన మందిరంలోనే సాధకులు వచ్చి సాధన చేసుకునేందుకు ఏర్పాట్లు చేస్తున్నాం. ఎవరైనా సాధకులు వచ్చి సాధన చేసుకునేందుకు రూములు, భోజనాలు ఏర్పాట్లు చేస్తున్నాం. ఎవరైనా సరే వచ్చి నాలుగైదు రోజులుండి బయటకెళ్ళే అవసరం లేకుండా ఇరవై నాలుగంటలు పూర్తి సాధన చేసుకునేందుకు ప్రయత్నాలు జరుగుతున్నాయి. ఎవరైనా రావచ్చు, సాధన చేసుకోవచ్చు. ఆ విధంగా మీనన్ గారు వచ్చి ఒక సంవత్సరం వుండి బాబా చరిత్ర, గురుచరిత్ర మళయాళంలో వ్రాసి అమ్మగారికి

సమర్పించుకున్నారు. వారికి మేము బాగా సహకరించాం. విద్యానగర్ మందిరానికి ఇంకో విశిష్టత ఏమిటంటే యిక్కడ జనాకర్షణ తక్కువ. ఆధ్యాత్మిక చింతన వుండి బయటకు ప్రకటన కాకుండా వుండాలనుకున్నవారు ఇక్కడకు వస్తారు. It is more a spiritual centre then a physical centre. భక్తులకు యిదే మా ఆహ్వానం. ఎవరైతే శ్రద్ధగా సాయి సాధన చేసుకోదల్చుకున్నారో వారు రావచ్చు. సాధన చేసుకోవచ్చు. వారిక్కావాల్సిన బుక్స్ తో సహా అన్ని సౌకర్యాలు యిస్తాం. అలా వచ్చి బ్రెయిన్ రిఫ్రెష్ చేసుకోవచ్చు. ఎందుకంటే మాస్టర్ గారిక్కడ వారి ఆధ్యాత్మిక శక్తిని నిక్షిప్తం చేశారు. ఈ మందిర నిర్మాణ సమయంలో ఆరు అడుగుల లోతు పునాదులలో కెళ్ళి సాయి చరిత్ర, గురుచరిత్ర పారాయణ చేసేవారు. ఇతరులచే చేయించేవారు. ఆయన యిసుక మోసేవారు. నీళ్ళు కొట్టేవారు. నీటికి మోటరున్నా మోటర్ చేత పెట్టించేవారు కాదు. ఎందుకంటే మోటర్ వేస్తే నీ సేవ ఏముంది? అందుకనే కలిచేడు సుబ్బరామయ్య చేత నీళ్ళు తోడి పోయించేవారు. అందులో మన శారీరక శ్రమ వుంటుంది. అదీ సేవ అంటే! అతను వారు చెప్పిందాన్ని మనసా, వాచా, కర్మణా ఆచరించేవారు. ఈ స్థాయి వారు చాలా తక్కువ మంది కన్పిస్తారు ఎందుకంటే వారు చెప్పిందంతా వింటాము, కానీ ఆచరించము. కొంతమంది మాస్టర్ గారి శిష్యులే తర్వాత గురువులై ఎవరి కొట్టు వారు పెట్టుకోటం చాలా శోచనీయం. గురువులు అవ్వాలని మాత్రం ప్రయత్నించవద్దు. అవన్నీ రాంగ్ రూట్స్. అది సత్సంప్రదాయం కాదు.

సాయి పరమ గురువు. మాస్టర్ గారు మనకు ప్రత్యక్ష గురువు. వారి పుస్తకాలు, ప్రవచనాలు, క్యాసెట్స్ మనకున్నాయి. అవి మనకు మార్గదర్శకాలు. అవి మనకెలాంటి ప్రాబ్లమ్స్ వచ్చినా సాల్వూషనిస్తాయి. అందులో డౌట్ లేదు. అందువల్ల ఎక్కడికీ పరుగెత్తవద్దు. అక్కడ ఆ మహాత్ముడున్నాడని, యిక్కడ ఈ మహాత్ముడున్నాడని పరుగులు అనవసరం. అలాంటి వారిలో 99.9% కల్తీ సరుకే. మిగిలిన 0.1 శాతం వారిని మనం గుర్తించటం కష్టం. ఎందుకంటే వారు లౌకికంగా ప్రకటన కారు. అయితే దీనికి మార్గమేమిటయ్యా అంటే గురుచరిత్ర, సాయిచరిత్ర నిత్య పారాయణే. ఇవి మనకు మహనీయులు డెఫెనెట్ గా ఎక్కడ వున్నారో అక్కడికి తీసుకెళ్తాయి. ఎవరి మానసిక స్థితిని బట్టి వారికి తగిన పనులు చెప్పేవారు. కొంతమందిని ప్రసంగాలు చెయ్యమని, కొంతమందిని గ్రూప్ యాక్టివిటీస్ చెయ్యమని, కొంతమందిని టైలరింగ్ చెయ్యమని, కొంతమందిని హోమియో వైద్యం అందించమని చెప్పారు. ఆయన నాక్కూడా ఒక పని యిచ్చి వున్నారు. ఇక్కడి దేవాలయాన్ని ఈ కరుణాలయాన్ని చూసుకోమన్నారు. నా పర్సనల్ యాక్టివిటీస్ ని కూడా కట్ చేసుకుని దాని మీదే కాన్సన్-ట్రేట్ చేస్తానని మాట యిచ్చి వున్నాను. ఇక్కడ ప్రతి రోజు దీపం పెట్టటం, నైవేద్యం పెట్టటం, సాధకులకు సౌకర్యాలు చూపించటం ఇదీ నా పని. అందుకే నేను విద్యానగర్ దాటి బయటకు రాను. ఇవి చేసుకుంటే చాలు అంతకు మించిన ఆశీర్వాచనం ఇంకొకటి లేదు. మాస్టర్ గారు ఒకసారి లిలాక్సింగ్ గా పడుకుని పేపర్ చూస్తున్నారు.

అప్పుడెందుకో అన్నారు: “నేను చేయవలసినదంతా చేశాను. ఇక నేను చేసేందుకు ఏమీ లేదు” అన్నారు. నిజమే ఆయన చెప్పాల్సినదంతా చెప్పారు. ఆయన చెప్పింది పుక్కిటి పురాణం కాదు. మెట్ట వేదాంతమూ కాదు. స్మశాన వైరాగ్యం కాదు. మనిషి మనీషిగా తయారుకావాలంటే తలక్రిందులుగా తపస్సు చేయనక్కర్లేదు. ఇల్లు, వాకిలి వదిలి, చెట్టు పుట్టు పట్టుకొని అడవుల వెంట పడనవసరం లేదు. మనం సమాజంలో వుంటూనే మన బలహీనతలను సరియైన యోచనతో గుర్తించి వాటిని సద్గురు నీడలో చక్కదిద్దుకొని సాటివారి బాగుకు ఉపయోగపడుతూ మనల్ని మనం సంస్కరించుకుంటూవుండాలి. ఇతరుల నుద్దరించుటకై కావాల్సిన శక్తి సామర్థ్యాలను, ఆచరణ వేదాంతాన్ని, విజ్ఞానాన్ని మాస్టర్ తన రచనల నిండా గుప్పించారు. తమ ప్రసంగాలలో గుబాళింపచేసారు. వారు మనకు చెప్పటమే గాక స్వయంగా తామాచరించి చూపారు. కనుకనే వారు మన సద్గురువు. వారు నిరంతరం భక్తులకు ఆధ్యాత్మికతను బోధిస్తూ తమ జీవితాన్నంతా సాయి భక్తులకే ధారపోశారు. కొంతమంది వారి చుట్టు చేరిన భక్తులను చూసి “ఏమిటండీ ఈ చిల్ల పెంకులను తెచ్చారు. వీళ్ళకు కూడా మీరు ఆధ్యాత్మికతను బోధిస్తున్నారు?” అని హేళనగా అంటే “వీరికే బోధించాల్సింది. అన్నీ తెలిసిన వారికి బోధించాల్సిన అవసరము లేదు” అనేవారు. అటువంటి బోధనాదక్షుడు, కరుణామయుడైన మన మాస్టర్ గారికి నమస్కరిస్తూ శైలవు.

కృష్ణశాస్త్రి జగేశ్వర్ భిష్మ

పూజ్య ఆచార్య శ్రీ ఎక్కిరాల భరద్వాజ

శ్రీ సాయి దర్బారులో బాగా చదువుకున్నవాళ్ళు, పండితులు - నానాసాహెబ్ చందోర్కర్, తాత్యాసాహెబ్ నూల్కర్, కాకా మహాజని, జగేశ్వర్ భిష్మ వంటి వారెందరో వుండేవారు. వీరిలో శ్రీకృష్ణశాస్త్రి జగేశ్వర్ భిష్మ గూడ ఒకరు. ఇతడు నాగపూర్ జిల్లాలోని బోరీ గ్రామస్థుడు. 1854లో జన్మించి ఎక్కువకాలం నాగపూర్ లో వున్నాడు. కొంతకాలం స్కూల్ అకౌంట్స్ శాఖలో పనిచేస్తూ 1910లో మనదేశ స్వరాజ్యం కోసం గాంధీగారు ప్రారంభించిన సహాయ నిరాకరణోద్యమంలో పాల్గొన్నాడు. తర్వాత కొంతకాలం వ్యవసాయం చేసేవాడు. అతని భార్య మరణించడంతో అతని హృదయం ఎంతో వికలమైపోయింది. కొంతకాలానికి, అంటే 1908 శ్రావణమాసంలో ఒకరోజు యితనికొక వింతైన స్వప్నమొచ్చింది. త్రిపుండ్రాలు ధరించిన ఒక నల్లని సద్భాషానుడు కనిపించాడు. అతని శరీరం నిండా శ్రీ చందనమద్ది వున్నది. అతని పాదాలవద్ద ఎవరో పూజ చేసినట్లు పూలు వున్నాయి. అతడు భిష్మనికొక వార్తాపత్రిక చూపించాడు. దానిమీద 'సచ్చిదానంద' అని పెద్ద అక్షరాలతో వ్రాసివున్నది. భిష్మడది చదవగానే

మరొక్కసారి పేపరు చూపి, దాని పైనున్నది చదవమన్నాడు. దానిమీద "మంత్ర వ-శికావా" ("ఇందాక చూసిన జై సచ్చిదానంద, అనే మంత్రం నేర్చుకో") అని వ్రాసివున్నది. దాని అర్థమేమని అడిగేలోపల ఆ వ్యక్తి కనిపించలేదు. కొద్దిరోజుల తర్వాత గణపతి ఉపాసకుడైన ఒక సాధువు బోరీ గ్రామానికి వచ్చాడు. ఆయన భిష్మని కొచ్చిన స్వప్నం గురించి విని అతనికి గురువు సచ్చిదానంద స్వరూపానికి మారుపేరు అనదగిన స్వామియని, ఆయనే అలా స్వప్నదర్శనమిచ్చి, 'వ-శికావా' - అనే మంత్రముపదేశించి యుండవచ్చుననీ చెప్పాడు.

మరి కొంతకాలం తర్వాత అతడు దాదా సాహెబ్ ఖాపర్డేతో కలిసి శ్రీ సాయిబాబాను దర్శించాడు. అతణ్ణి చూస్తూనే సాయి చిన్నగా నవ్వుతూ తమ చేతులు జోడించి, "జై సచ్చిదానంద!" అన్నారు. ఆ మాట వినగానే భిష్మడు మొదట నివ్వెరబోయాడు. ఆనాడు తనకు స్వప్న దర్శనమిచ్చినది సాయిబాబానేమో ననుకున్నాడు. కాని సాయిరూపం ముస్లింవలె వున్నది; తనకు స్వప్న దర్శనమిచ్చిన సాధువు వైష్ణవుడు. ఆ భేదభావం వల్లనే అతడెప్పుడూ సాయిబాబా పాదతీర్థం తీసుకునేవాడు గాదు. సాయి పాగపీల్చి

అందించిన చిలుము గొట్టము, వారి పాదతీర్థము ఎందరో ఆచారవంతులైన బ్రాహ్మణులుగూడ తీసుకునేవారు. కాని ఇతని భావమెరిగిన సాయి యితనికి మాత్రం చిలుమునిచ్చేవారుగాదు.

సాయి అహర్నిశలూ కూర్చోనే గోనెపట్టా కొన్నాళ్ళకు బీకిపోతుండేది. భక్తులు అప్పుడొక కొత్తపట్టా ఆయనకు ఆసనంగా వేసి పాతది తీసివేస్తుండేవారు. ఒకసారి సాయి కూర్చోనే గోనెపట్టా పాతదై చినిగిపోయింది. ఒకరోజు బాబా లెండీకి వెళ్ళిన సమయంలో చూచి, ఒక భక్తుడు దానిని బైట పారవేసి, అందుకు బదులుగా కొత్త పట్టుపరువు బాబాకు ఆసనంగా వేశాడు. ఆయన తిరిగి వచ్చి చూచుకొని ఎంతో అసంతృప్తి చెందారు. ఆయన ఆ పాతపట్టాకోసం వెతుక్కుని అది కనిపించక పోయేసరికి దానిని గురించి అందరినీ విచారించారు. ఆయన కెవరూ ఏమీ చెప్పకపోయేసరికి ఆయన ఉగ్గులై ఆ పట్టు పరువును ధునిలో పారవేసి అందరినీ తిట్టిపోయనారంభించారు. చివరకు భక్తులు ఆ పాతపట్టా వేసేవరకూ ఆయన శాంతించలేదు. ఇటువంటి అనుభవం ఒకటి కృష్ణ జగేశ్వర్ భిష్మ యిలా చెప్పారు;

"ఒకరోజు బాబా కూర్చుండే పాత

గోనెపట్టా తీసివేసి, కొత్త ఆసనం వేయమని నన్ను కోరారు. కాని నేనలా చేయలేదు. ఆరతి ఆయ్యాక భక్తులందరూ అక్కడ నుంచొని వుండగా, 'పాత ఆసనం తీసివేసి, కొత్తది వేయమంటారా?' అని బాబాను సైగలద్వారా అడిగాను. ఆయన అలానే చేయమని సైగలతోనే నాకు సూచించారు. ఆ విషయం నేను దాదాసాహెబ్ కు చెప్పగానే అతడు వెంటనే కొత్త పట్టావేసి పాతది పారవేశాడు. అప్పుడు బాబా కొద్దిసేపు చిలిం త్రాగి, దానిని నాకందించి త్రాగమని ఆదేశించారు. నేను పొగ పీల్చి మళ్ళీ సాయి కందించాను. దానిని తీసుకుంటూ ఆయన, "మేము సర్వత్రా సంచరిస్తున్నాము, బొంబాయి, పూణే, సతారా, నాగపూర్ మొ॥న నగరాలన్నీ రామమయములే. తెలిసిందా మిత్రమా?" అన్నారు. మళ్ళీ కొద్ది నిమిషాలుండి ఆయన అకస్మాత్తుగా "నీవేదైనా నాకు పెట్టకుండా ఎప్పుడూ ఒక్కడవే తింటావు. కనీసం యిప్పుడైనా అయిదు లడ్లు పెట్టు!" అన్నారు".

ఈ మాటలు భీష్మునిలో చిత్రమైన మార్పు కలిగించాయి. తనకు స్వప్నంలో దర్శనమిచ్చిన వైష్ణవగురువే సాయిబాబాయని అతనికి బలంగా తోచింది. వెంటనే అచటి సేవకులను బాబా పాదతీర్థమడిగి తీసుకొని త్రాగి, బాబా పాదాలకు ప్రణమిల్లాడు. సాయి రెండు ని॥ల పాటు అతని తలపై తమ చెయ్యి పెట్టి ఆశీర్వదించారు. అంతటితో అతనికొక దివ్యమైన పారవశ్యం కలిగింది.

తర్వాత భీష్ముడు వసతి గృహానికి చేరి, శిరిడి గ్రామంలో తాను బాబాకు లడ్లు ఎవరిచేత చేయించాలా అని ఆలోచిస్తున్నాడు. కాని సాయి తనను 5 లడ్లే ఎందుకు కోరారా అని ఆ రోజంతా ఆలోచిస్తూనే నిద్రపోయాడు. తెల్లవారగానే అతని హృదయంలో అప్రయత్నంగా కవితాశక్తి పెల్లుబికి పరవళ్ళు తొక్కింది. రెండు వృత్తాలు వ్రాసి పెట్టి, స్నానంచేసి మళ్ళీ సాయిని దర్శించాడు. అతనిని చూస్తూనే సాయి మళ్ళీ లడ్డూల గురించి అడిగారు. వారి భావమెరిగిన దీక్షిత నవ్వుతూ లడ్డూలు తయారవుతున్నాయని బదులు చెప్పాడు. అటు తర్వాత సాయి ఆ విషయమేమీ మాట్లాడలేదు. మరురోజుకల్లా కృష్ణజగేశ్వర్ భీష్మ అయిదు పాటలు వ్రాయడం పూర్తయింది. కాని అటుపైన మరొక్క చరణం గూడ వ్రాయలేకపోయాడు!

అతడు మర్నాటి ఉదయమే వాటిని సాయి చేతిలో పెట్టాడు. ఆ పాటలు పాడి తమకు వినిపించమని ఆదేశించి, శ్రీసాయి ఆ కాగితాలు అతడి చేతిలో పెట్టారు.

అతడు పాడుతున్నప్పుడు సాయి మళ్ళీ అతని తలపై చెయ్యివుంచి ఆశీర్వదించారు. వెంటనే అతని హృదయంలో మరలా స్ఫూర్తి కలిగి; ఒక్కొక్క పాట ధారగా వ్రాసి ఆయనకు వినిపించసాగాడు. ఈ విధంగా 'శ్రీసాయినాథ సగుణోపాసన' అనే గ్రంథమంతా బాబా సమక్షంలో ఆయన ఆదేశంతో, ఆయన ప్రత్యేక ఆశీస్సులతో వ్రాయబడినది! దానిని దాదాసాహెబ్ ఖాపర్దే తన స్వంత ఖర్చులతో చిన్న పుస్తకంగా ముద్రించాడు. సం॥ 1923 తర్వాత నుండి శ్రీసాయిబాబా సంస్థానం (శిరిడి) దానిని మరల మరల ముద్రిస్తూ భక్తులకందజేస్తున్నది.

భీష్మ 1912 నుండి తన సమయం ఎక్కువగా సాయిబాబా సన్నిధిలో గడిపేవాడు. అక్కడ జరిగే రామనవమి ఉత్సవంలో సాయి సమక్షంలో కీర్తన చేసాక అతడు గొప్ప కీర్తనకారుడుగా పేరుపొందాడు. తరువాత వానప్రస్థాశ్రమం స్వీకరించి నాగపూర్ జిల్లాలోని 'మోహపా' అనే గ్రామంలో నివసించాడు. ఆ కాలంలోనే అతడు ఎన్నో భక్తిపరమైన రచనలుచేసి ఆగష్టు 8, 1935న ఆ గ్రామంలో చనిపోయాడు.

శ్రీ సాయి గురించిన తన స్మృతులను భీష్మ యిలా వ్రాశాడు: "సాయిబాబా రాత్రి చావడిలో నిద్రించాక ఉదయమే మశీదుకుతిరిగివచ్చేటప్పుడు చేతిలోపటకాపట్టుకుని, ఎవరినీ ప్రత్యేకించి ఉద్దేశించకుండానే పరుషమైన మందలింపులు, ఘోరమైన తిట్లు కురిపిస్తుండేవారు. కాని వారికి దగ్గరగా వుండి జాగ్రత్తగా వినేవారికి మాత్రమే వినిపించేటట్లు - ఒక్కసారి పెద్దగా తిట్టక, మరొకసారి మందస్వరంతో, "అల్లా అచ్చాకరేగా" అంటుండేవారు. ఇందువలన ఆయన ఒక్కొక్కప్పుడు కోపించినట్లు కనిపించినా నిజానికి ఆయన హృదయమెంతో ప్రేమపూరితమని గుర్తించగలిగాను".

ఈ విషయమై రామచంద్ర ఆత్మారామ్ తార్కాడ్ గూడ యిలా వ్రాశాడు: "సెప్టెంబరు 6, 1910న నేను సాయిని దర్శించి ఎంతో ఆనందించాను. కాని తరచుగా ఆయన కొందరిని పరుషంగా తిడతారని, ఒక్కొక్కప్పుడు కొట్టనుగూడ కొడతారనీ విని, ఆయన సిసలైన సత్పురుషులు కారేమోనన్న శంక నన్నింకా బాధిస్తూనే వున్నది. ఆయన ఎప్పుడైనా నా సమక్షంలో ఎవరినైనా పరోక్షంగా తిట్టినా లేక కొట్టినా తక్షణమే నేను శిరిడి విడిచి వెళ్ళిపోవాలని యిక యెన్నడూ ఆయన దర్శనానికి రాకూడదని అనుకున్నాను.

మిగతా 29వ పేజీలో

ద్వారకామాయి అనుభవమండపము

శ్రీమతి శ్రీదేవి, ఒంగోలు

మా పుట్టినిల్లు కృష్ణాజిల్లాలో నందిగామ అనే ఊరు. నాకు 1997 లో వివాహం అయ్యింది. మా పెళ్లి శుభలేఖ అచ్చు వేసేవాళ్ళు, మేము ఏమీ చెప్పకుండానే, కార్డు మొత్తం బాబా సమాధి మందిరంలో కూర్చున్న పోటో అచ్చు వేసి దాని పైన వధూవరుల పేర్లు రాశారు. అప్పట్లో మా ఊరు చుట్టుపక్కల ఎక్కడా బాబా గురించి పెద్దగా తెలియదు. పెళ్లి కార్డు చూసి మేమే ఆశ్చర్యపోయాము. తరవాత అనిపించింది, మా జీవితాలని ఆయనే నడిపిస్తున్నారన్న విషయాన్ని అప్పుడే తెలియచేశారని!

మేము ప్రతి సంవత్సరం శిరిడి వెళ్ళేవాళ్ళం. అప్పుడు ఒకరు సచ్చరిత్ర ఇస్తే పారాయణ చేయడం మొదలుపెట్టాను. పారాయణ చేసే ప్రతిసారి భావోద్వేగం కలిగి, పారాయణ బాగా సాగేది. తరవాత ఒంగోలులో లాయరుపేట బాబా గుడికి వెళ్ళినప్పుడు, అక్కడ మాస్టరుగారి సమాధిని దర్శించుకోవడం,

అప్పటినించి లీలామృతం పారాయణ చెయ్యడం జరిగింది.

మా పెద్దబాబుకి పది సంవత్సరాల వయసప్పుడు, జాండీస్ వచ్చింది. చాలా ప్రమాదకర పరిస్థితి ఏర్పడింది. అప్పుడు బాబాకి మొక్కుకున్నాను,,, 'మా బాబు ఆరోగ్యవంతుడైతే, నా జీవితాంతం ప్రతి రోజు, రెండు చపాతీలు మీకు నైవేద్యంగా సమర్పిస్తాను' అని! నెమ్మదిగా వాడికి వ్యాధి తగ్గుముఖంపట్టి కోలుకున్నాడు. నేను బాబాకి ఇచ్చిన మాట ప్రకారం చపాతీలు సమర్పించడం, శిరిడి వెళ్లివచ్చాక మొదలుపెడదామని అనుకున్నాను. అప్పుడు బాబా స్వప్న దర్శనమిచ్చి, "వాడికి తగ్గింది కదా, రేపటినించి చపాతి చెయ్యి, దాంట్లోకి టమాటా పప్పు కూడా చెయ్యి" అని చెప్పారు. నాకు చాలా ఆనందం వేసింది. 'ఇంతకన్నా నాకు ప్రత్యక్ష నిదర్శనం ఏంకావాలి?' అనిపించింది. ఆరోజు మొదలు, ఈరోజువరకు బాబా దయవల్ల ప్రతిరోజూ రాత్రి

రెండు చపాతీలు చేసి సమర్పించే సేవ కొనసాగుతోంది. మా అబ్బాయికి ఇప్పుడు 23 సంవత్సరాలు!

నేను ప్రతిరోజూ మధ్యాహ్నం బాబాకి భోజనం తినిపించి, నీళ్లు తాగించి, ఒక వస్త్రంతో, మూతి తుడుస్తాను. కొన్నాళ్ళు పోయాక నాకొక అనుమానం వచ్చింది. నేను ఇలా చేయడం బాబాకి తెలుస్తోందా అని! ఒకరోజొక స్వప్నం వచ్చింది. అందులో ద్వారకామాయిలో వుండే మెట్లలో పైమెట్టుమీద కూర్చుని, బాబా ధరించిన కప్పీలు ఉతకడానికి మూటలు కడుతున్నాను, అప్పుడు బాబా అక్కడకి వచ్చి, చిన్న గుడ్డతో మూతి తుడుచుకుని, "ఇది కూడా ఉతుకు" అని నా వైపు విసిరారు. స్వప్నం ముగిసింది. నా సేవ వారికి అందుతోందని వెంటనే నిదర్శనం ఇచ్చినందుకు నాకెంతో సంతోషం కలిగింది.

మాకు ఇద్దరు అబ్బాయిలు. ఏ శుభకార్యమైనా మాకు

శిరిడిలోనే జరుపుకోవటం అలవాటు. మా చిన్న బాబుకి అన్నప్రాసన శిరిడిలోనే జరిగింది. అయితే అక్షరాభ్యాసం ఎందుకో బాసరలో చెయ్యాలనుకున్నాము. అనుకున్నట్లుగానే బాసర ప్రయాణం అయ్యాయి. కానీ బస్సు ఆలస్యమయ్యి, రాత్రి 8 గంటలయింది గుడికి చేరేసరికి. ఆ బస్సు గుడి ముందునించి కొంతదూరం వెళ్లి ఆగుతుంది, మావారు గుడి మూసే సమయం అయిపోతుందేమోనని గుడిదగ్గర దిగి, పూజారి వెళ్లకుండా చూస్తానని, నన్ను బస్సు స్టాప్ లో దిగి బాగ్ తీసుకుని రమ్మన్నారు. ఆ బస్సు చాలా ముందుకి వెళ్లి మలుపు తిరిగి ఆగింది. అంత రాత్రి వెనక్కి నడిచి గుడి దగ్గరకి రావాలంటే ఆ చీకట్లో కొంచెం భయం వేసింది. దారి కూడా తప్పిపోయాను. అలాగే కొంచెం ముందుకి వచ్చాక, ఒక 15 లేక 16 సంవత్సరముల

వయసున్న అబ్బాయిలు అక్కడ ఆడుకుంటున్నారు. అందులో ఒక అబ్బాయి “అక్కా ఇంతరాత్రి ఇంతదూరం వచ్చావేమిటి” అని పలకరించాడు. నాకు ఆ పలకరింపుకే ఎంతో ధైర్యం వచ్చింది. సాక్షాత్తు బాబానే అలా పిలిచారనిపించింది. ఆ అబ్బాయి తీసుకువచ్చి గుడిముందు వదిలి పెట్టాడు. తీరా గుడికెళ్తే, గుడి మూసేసారు. తరవాత అక్షరాభ్యాసం కూడా శిరిడిలోనే చేశాం! మా చిన్నబాబే, ఒకసారి మేంమందరం బైటికి వెళ్ళినప్పుడు తప్పిపోయాడు. మేమంతా ఆందోళనగా వెతుకుతుంటే, ఒకతను, వాడితో మాట్లాడుతూ కనిపించాడు. అప్పుడు వాడిని తీసుకొచ్చాం. అతను కావాలనే మేము వచ్చేవరకు, వాడిని అక్కడ ఆపి వాడితో మాట్లాడిస్తున్నట్లు అనిపించింది. తరవాత కొన్నాళ్ళకి బాబా నాకు స్వప్నం లో కనపడి

“అమ్మా ఇదిగో నీ బిడ్డ” అని తెచ్చి నాకిచ్చి, ఆ రోజు రక్షించింది నేనే అన్న నిరూపణ ఇచ్చారు.

అలా ఎన్నోసార్లు మా కుటుంబాన్ని కాపాడారు. చాలా స్వప్న దర్శనాలు ప్రసాదించారు. ఒకసారి స్వప్నంలో ఆయన ఉబ్బిష్టమ్ నాకు ప్రసాదంగా ఇచ్చారు. ఇంకొకసారి, “నేను ఎప్పుడూ నీచేయి విడవను” అని చెప్పారు. ఇక ఇంతకన్నా భరోసా ఏం కావాలి? ఆయన మాట ఇచ్చిన ప్రకారం నా చేయి విడవకుండా కాపాడుతూనే వున్నారు.

నా ఒంటిలో ఓపిక వున్నంతకాలం ఆయన సేవ, స్మరణ నిరంతరం చేసుకునేటట్లు అనుగ్రహించమని వేడుకుంటూ నమస్కరించుకుంటూ వుంటాను.

జై సాయి మాస్టర్!!

ఆచార్యుని అద్భుత వీలలు

శ్రీమతి రజిని, బాపట్ల

పూ జ్యోతీ భరద్వాజ మహారాజ్ లీలావైభవాన్ని బాపట్లకి వాస్తవ్యులు శ్రీమతి రజిని గారు ఈవిధంగా తెలియచేస్తున్నారు.

నాకు 2004 లో వివాహం అయ్యింది. ఇద్దరు అబ్బాయిలు. ఒకసారి కాలు మడతపడి పడిపోవడం వల్ల నడుముకి దెబ్బతగిలి, చాలా నొప్పిగా వుండేది. ఆపరేషన్ చెయ్యాలన్నారు. ఇంక అప్పటినించి చాలా బాధపడుతూ, ఎప్పుడూ ఏడుస్తూ, చనిపోతానేమోనని భయపడుతూ వుండేదాన్ని. నాకు అప్పుడు 24 సం.లు. కానీ ఏమాత్రం జీవితం పట్ల ఆసక్తి లేకుండా వుండేదాన్ని. అలాంటి సమయంలో యోగా చేయడం వల్ల బాధ తగ్గుతుందేమోనని, ఆ క్లాసెస్ కి వెళ్లాను. ఒక రోజు యోగా సార్, నాకు 'మహాత్ముల ముద్దుబిడ్డడు' గ్రంథం యిచ్చి, "ఇది చదువమ్మా, నీకు బాగా ఉపయోగపడుతుంది. ఈయన నీ సమస్యని తొలగిస్తారు" అని చెప్పారు. కానీ ఇంటికి వచ్చాక ఆ గ్రంథం దేనికి సంబంధించింది అనైనా చూడకుండా పక్కన పెట్టేసాను.

తరవాత మా పక్కింటివాళ్ళు 'సాయి మాస్టర్ సత్సంగం'

చేసుకుంటున్నాము రమ్మని పిలిచారు. మొహమాటంతో గుమ్మం వరకు వెళ్లి వచ్చేసాను. బాబా పటం పక్కన, ఒక దంపతుల ఫోటో కూడా వుంది. అది ఎందుకో నాకు నచ్చక వచ్చేసాను. అప్పుడు కూడా నా దగ్గర వున్న పుస్తకం లోనివారే, వీరని గుర్తుపట్టలేదు. మా ఇంటి ఎదురుగా ఒక ముస్లిం కుటుంబం వున్నారు. ఆ అక్క పేరు గౌషియా! తనకి పూజ్యశ్రీ మాస్టరుగారన్నా, బాబా అన్నా యెనలేని భక్తి. రోజూ నన్ను చూసి చాలా బాధపడేది. "చిన్న పిల్లవి, ఇలా తయారైపోతున్నావు, ఒక్కసారి శ్రీ సాయి లీలామృతం చదువు, నీలో యెంత మార్పు వస్తుందో నీకు అర్థం అవుతుంది" అని చెప్తుండేది. ఇంకా అప్పుడప్పుడూ మా ఇంటికి వచ్చి, పూజ్యశ్రీ మాస్టరుగారి గురించి, ఆయన వాళ్లకి చేసిన అద్భుతాల గురించి, చెబుతూ వుండేది. తన బలవంతం మీద గురుపూర్ణిమ నాడు కోటేశ్వరరావు అంకుల్ జరిపే సత్సంగానికి వెళ్లాను. అక్కడ ఉదయం పూజ చేసాక అందరూ పళ్ళు, స్వీట్స్, గ్రంథాలు, వస్త్రాలు బాబా, మాస్టరు గార్లకి సమర్పించుకుంటారు. అదే

రోజు సాయంత్రం చీటిలో పేర్లురాసి, ఎవరెవరికి ఏమొస్తే, అవన్నీ పంచేస్తారు. అలా నాకు, 'మనము - మన సంస్కృతి' గ్రంథం వచ్చింది. ఆ గ్రంథాన్ని ఏదో పేజీలు తిరగేసి పక్కన పెట్టాను.

కొన్ని రోజులకి గౌషియా వాళ్ళ ఇంట్లో సత్సంగం జరిగింది. ఆరోజు నేను వెళ్లినప్పుడు కోటేశ్వరరావుగారు పలకరించి "పారాయణ చేస్తావా?" అనడిగారు. నా దగ్గర వున్న గ్రంథాలు చెప్పాను. "అయితే ముందు, 'మనము మన సంస్కృతి' గ్రంథం పారాయణ చెయ్యి" అని చెప్పారు. అది చదివిన వెంటనే గౌషియా నాకు శ్రీ సాయి లీలామృతం గ్రంథం ఇచ్చి పారాయణ చెయ్యమంది. ఆ గ్రంథం పారాయణ చేస్తుంటే బాబా మీద యెంత ప్రేమ కలిగిందో మాటల్లో చెప్పలేను. నా లోపల వుండే ప్రాణభయం, ఏడుపు అన్నీ మాయమైపోయాయి. తరవాత నించి సత్సంగాలకి వెళ్లడం మొదలు పెట్టాను.

ఇక్కడ అక్టోబర్ నెలలో కోటేశ్వరరావు అంకుల్ దీక్షలు ఇస్తారు. అప్పుడు 'భగవాన్ శ్రీ భరద్వాజ్ గ్రంథం' పారాయణ చెయ్యమన్నారు..

నేను బీక్ష తీసుకోలేదు. కాని, భగవాన్ శ్రీ భరద్వాజ్ గ్రంథాన్ని పారాయణ చేద్దామని మొదలు పెట్టాను. అందులో పూజ్యశ్రీ మాస్టరుగారి గొప్పతనం చూసి, కలెక్టర్ అయ్యే అవకాశాన్ని వదులుకోవడం, ఆధ్యాత్మికతకు జీవితాన్ని అంకితం చెయ్యడం ఇవన్నీ చదివాక, బాగా ఆనందంతో కళ్ళమ్మట నీళ్ళొచ్చేవి. బతికితే ఇలాగ కదా బతకాలి అనిపించింది.

మా సత్సంగంలో వాళ్ళు “భగవాన్ శ్రీ భరద్వాజ గ్రంథం శ్రద్ధగా పారాయణ చేస్తే పూజ్యశ్రీ మాస్టరుగారు తప్పకుండా కలలోకొస్తారు” అనేవారు. పూజ్యశ్రీ మాస్టరుగారి దగ్గర రోజూ అనుకునే దాన్ని “మాస్టరుగారు నేను శ్రద్ధగా పారాయణ చెయ్యటం లేదా, నాకు ఒక్కసారి కూడా మీరు స్వప్న దర్శనం ఇవ్వలేదు” అని! ఒకరోజు పూజ్యశ్రీ మాస్టరుగారు అనుగ్రహించి నాకు స్వప్నదర్శనం యిచ్చారు. స్వప్నంలో నేను హైదరాబాదులో ఎవరింటికొ వెళ్లాను. అది చాలా పెద్దహాల్. ఆ హాలులో పెద్ద వెంకటేశ్వర స్వామి విగ్రహం వుంది, పక్కన కుర్చీలో పూజ్యశ్రీ మాస్టరుగారు కూర్చుని వున్నారు. నేను వారి దగ్గరికి పరిగెత్తుకుని వెడుతూ కిందపడిపోయాను. లేద్దామన్నా లేవలేకపోయాను. పక్కనించి మాటలు వినిపిస్తున్నాయి “ఈ అమ్మాయి పేరు రజని, నడుంనొప్పితో బాధపడుతోంది” అని. పూజ్యశ్రీ మాస్టరుగారే కుర్చీనించి లేచివచ్చినన్ను లేవదీసి, “నీకెందుకమ్మా భయం? నేనున్నానుగా!” అని, “భోజనం చేసావా?” అని అడిగారు. లేదండి అంటే, నా వైపు ఓరగా చూసి, “ఒరేయ్,

వంద కోళ్లు కోయించండి” అని పక్కన నవ్వారు. నేను చాలా ఆశ్చర్యపోయాను, ఎందుకంటే నాకు చికెన్ అంటే చాలా చాలా ఇష్టం. అమ్మో! ఇంత చిన్న విషయం కూడా తెలిసిపోయిందే! ఈయన సామాన్యులు కారు అనుకున్నాను.

తరువాత ‘మహాత్ముల ముద్దుబడ్డడు’ గ్రంథం చదివాను. పూజ్యశ్రీ మాస్టరుగారి సమాధి ఘట్టం చదివి చాలా సేపు బాధపడ్డాను. ఈ గ్రంథం పూర్తి చేసాక నా ఆరోగ్య విషయంలో పూజ్యశ్రీ మాస్టరుగారు ఒక మంచి అవగాహన ఇచ్చారు. ఏంటంటే, “నాకు నడుంనొప్పి పూర్తిగా తగ్గించమని అడిగితే ఇంకెలాంటి ఖర్చు అనుభవించాల్సివస్తుందో, ఇదివరకటి కంటే నొప్పి తగ్గించి నా దైనందిన కార్యక్రమాలకి ఆటంకం లేకుండా చేశారు. కనక యింకా నొప్పి తగ్గించమని అడగకూడదనిపించింది. ఇది పూజ్యశ్రీ మాస్టర్ గారి దయ!

మావారు నన్ను సత్సంగాలకి వెళ్లమనేవారు కానీ, ఆయన వచ్చేవారు కాదు. నేను చాలా బాధపడి, కోటేశ్వరరావు అంకుల్ కి చెప్పే, ఒకరోజు మావారిని పిలిపించి, శ్రీసాయి లీలామృతం పారాయణ చెయ్యమంటే, సరేనని చెప్పి, సగం చదివి వదిలేశారు. అలా అన్ని గ్రంథాలు, మొదలుపెట్టడం, పూర్తిచెయ్యక పోవడం, జరిగేది. ఒక్క గురుచరిత్ర మాత్రమే ఎలాగో పూర్తిచేశారు. కానీ నిత్య పారాయణ చేసేవారు కాదు, సత్సంగానికి వచ్చేవారు కాదు. నాకు చాలా బాధగా వుండేది. నేను మా ఆయనని మార్చమని పూజ్యశ్రీ మాస్టరుగారికే

నమస్కారం చేసుకునేదాన్ని!

సత్సంగ సభ్యులందరము కాలిక వనభోజనాలు చేసుకుంటాము. అప్పుడు కోటేశ్వరరావు అంకుల్, చీటీల మీద సూక్తులు, గ్రంథాల పేర్లు రాసి, ఎవరికి ఏదవస్తే అది చెయ్యమని చెప్తారు మా బాబుకి వచ్చిన చీటీలో, “బాబా మీకు చేసిన మేలు చెప్పండి” అని వచ్చింది. అప్పుడు వాడన్నాడు “ఒకసారి నాకు చేతికి దెబ్బతగిలింది. మా ఊరిలో చెట్టుకొమ్మ పట్టుకుని ఊగుతుంటే, కొమ్మవిరిగి నేను పడిపోయాను, అప్పుడు చేతికి ఫ్రాక్చర్ అయ్యింది. అదే నేను ఏ రాయిమీదో పడి, నా తలకి దెబ్బతగిలితే ఇంకెంత ప్రమాదం జరిగేదో కదా. ఆ విధంగా బాబా మేలు చేశారు” అన్నాడు. నిజంగానే ఆ దెబ్బ తగిలినప్పుడు, వాడిని ఆటోలో హాస్పిటల్ కి తీసుకువెడుతూ బాగా ఏడుస్తున్నాను. వాడి మోచేతి కింద ఎముక, లోపలే పక్కకి జరిగి పోయింది. రక్తం కూడా లేదు. అప్పుడు మా బాబు, “అమ్మా! ఏడవకు మనకి మాస్టరుగారు, బాబా వున్నారు కదా. ఏమి కాదు” అని నన్ను ఓదారుస్తున్నాడు. అప్పుడు వాడి వయసు 10 సం.లు. ఈరోజు వాడు చెప్పిన సమాధానానికి పిల్లలపై కూడా, బాబా, మాస్టరు గార్ల దయ ఎంతగా ఉందో కదా అనుకున్నాను.

ఆరోజు మావారు కూడా వచ్చారు. మావారికి వచ్చిన చీటీలో, ‘భగవాన్ శ్రీ భరద్వాజ’ గ్రంథం పారాయణ చెయ్యమని వచ్చింది. అప్పుడు మావారు ఆ గ్రంథాన్ని పారాయణ చెయ్యటం మొదలుపెట్టారు. నాలాగే ఆయనకీ కూడా ఆ గ్రంథం చదువుతుంటే,

పూజ్యశ్రీ మాస్టరుగారి వ్యక్తిత్వం బాగా నచ్చి వారు రాసిన మిగిలిన గ్రంథాలన్నీ ఒకొక్కటి చదువుతున్నారు. ఆ మధ్యనే రెండు మూడు సార్లు రోడ్డు ప్రమాదాలనించి కాపాడబడ్డారు. దానితో పూజ్యశ్రీ మాస్టరుగారిమీద నమ్మకం కలిగింది.

ఈమధ్య ఒకసారి నాకు మావారి మీద ఒక పీడకల వచ్చింది. ఒకచోట అంతా హడావిడిగా వుంది,, ఈయనకి ఏదో అయ్యింది. అందరూ నా గురించి జాలిగా చెప్పుకుంటున్నారు. నేను సత్యంగమందిరానికి వచ్చేసాను. కాస్సేపటికి మావారు చేతిలో భగవాన్ శ్రీ భరద్వాజ గ్రంథం పట్టుకుని, మందిరానికి వస్తున్నారు. నేను ఆశ్చర్యంగా మావారి వైపు చూస్తున్నాను. ఇటువైపునించి పూజ్యశ్రీ మాస్టరుగారు వచ్చి, చాలా గట్టిగా “ఆదివారాలు కూడా సత్యంగానికి రావేంటి? సత్యంగానికి వచ్చినట్లు నాకు వచ్చి చెప్పాలి” (అప్పట్లో మావారు సత్యంగానికి వచ్చినా ముందుగదిలో కూర్చుని వెళ్ళిపోయేవారు. ఈ స్వప్నం వచ్చినప్పటినించి, లోపలికి వచ్చి నమస్కారం చేసుకుంటారు) మావారిచేతిలోవున్న భగవాన్ శ్రీ భరద్వాజ గ్రంథం చూసి, “ఇది పారాయణ చేయాలి” అంటూ నా వైపుతిరిగి, నాకు బొట్టుపెట్టారు. ఈ స్వప్నం ఈయనకి చెప్తే, మర్నాటినించి పారాయణ మొదలుపెట్టారు.

పూజ్యశ్రీ మాస్టరుగారు నాకు బొట్టు పెట్టినందుకు మావారిని ఎలా కాపాడారో ఇప్పుడు వివరిస్తాను. మొన్న కరోనా బాగా ఎక్కువగా ఉన్న సమయంలో, మావారికి, నాకు, మా పెద్దబాబుకి కరోనా వచ్చింది. నాకు, బాబుకి, వ్యాధి లక్షణాలు ఏమీ లేవుకాని, మావారికి మాత్రం ఒకరోజు రాత్రి బాగా జ్వరం వచ్చి, మేమంతా చాలా భయపడిపోయాము. ఇక మర్నాడు హాస్పిటల్ లో చేర్చాలి కాబోలు, ఈరాత్రి ఎలా గడపాలని, ఇంటిల్లిపాది బాబా, మాస్టర్ స్మరణ చేస్తూ వున్నాము. మావారికి ఆరోజు స్వప్నంలో, ఇద్దరు తెల్లదుస్తులు వేసుకున్న వ్యక్తులు ఈయన దగ్గరకి వచ్చి, రాత్రంతా ఆయన తోనే ఉన్నారట. వాల్లిద్దరూ బాబా, మాస్టర్ గార్లే! తెల్లవారేసరికి మావారికి జ్వరం తగ్గిపోయింది. అంతకుముందు స్వప్నంలో పూజ్యశ్రీ మాస్టరుగారు, నాకు బొట్టుపెట్టినందుకు మావారిని కాపాడారు. గురుకుటుంబం దయవల్ల మేమందరం దాన్నించి బయటపడ్డం. ఈ సంఘటనతో మావారిలో చాలా మార్పు వచ్చింది. ఇప్పుడు ఇంట్లో అందరం

పారాయణలు చేసుకుంటూ, సత్యంగాలలో పాల్గొంటూ ప్రశాంతంగా వున్నాం.

గురుసాంప్రదాయం తెలియని మాలాంటివాళ్ళకి, ఈ మార్గం తెలియపరచి, మాకే కాకుండా, మా కుటుంబాలలో అందరికీ, పూజ్యశ్రీ మాస్టరుగారు వారి లీలలు విరివిగా ప్రసాదించారు. ఉద్యోగాలు, ఇళ్ళు, పెళ్లిళ్లు, ముఖ్యంగా సంతానము--ఇవన్నీ ప్రసాదించారు.

మా పుట్టింటివారికి అంతగా ఈ మార్గం యిష్టం లేదు. అయితే మా తమ్ముడికి పెళ్ళయ్యి నాలుగు సంవత్సరములయ్యింది. సంతానం కోసం ఏవేవో పూజలు చేస్తున్నారు. నేను మా సత్యంగానికి తీసుకొస్తే, కోటేశ్వరరావు అంకుల్, వాళ్ళకి పూజ్యశ్రీ మాస్టరుగారు రచించిన గ్రంథాలన్నీ పారాయణ చెయ్యమని చెప్పారు. ఒక ఆవృత్తం పారాయణ అవ్వగానే, మా మరదలు గర్భవతి అయ్యింది. దాంతో వాళ్లందరికీ నమ్మకం కలిగింది. ఇలా పిచ్చుక కాలికి దారం వేసి లాగినట్టు, బాబా మాస్టరుగార్లు మమ్మల్నందరిని లాక్కున్నారు. ఇంతటి భాగ్యాన్ని కల్పించినందుకు సర్వదా కృతజ్ఞతాపూర్వక వందనములు!!

జై సాయి మాస్టర్!!

కృష్ణశాస్త్రి జగేశ్వర్ భీష్మ

24వ పేజీ తరువాయి

చిత్రం! నేను ఎన్నిసార్లు ఆయనను దర్శించినా నా సమక్షంలో ఆయనెన్నడూ అలా చేయలేదు. నా భావాలు ఆయనకు తెలుసు! నాపై ఆయనకెంత దయో తలచుకుంటే నా హృదయముప్పొంగి ఆనందభాషాలు కారుతాయి”.

భీష్ముని అనుభవం వలన మనం తెలుసుకోవలసిన సూక్ష్మాలు కొన్ని అర్థమవుతాయి. స్వప్నంలో మహాత్ముల దర్శనమైతే అదెన్నటికీ వ్యర్థంగాదు. అటువంటప్పుడు వారు చెప్పిన మాటలు నిగూఢమైన ఉపదేశాలవుతాయి. అవెన్నటికీ వ్యర్థంగావు. మంత్రయోగ సంప్రదాయం ప్రకారం గూడ అట్టి భాగ్యవంతులకు వేరొక మంత్రోపదేశము పొందవలసిన అవసరముండదు. •

పరమ పూజ్య ఆచార్య శ్రీ ఎక్కిరాల భరద్వాజ మాస్టరుగారిచే రచించబడిన అపూర్వ ఆధ్యాత్మిక వైజ్ఞానిక గ్రంథములు

SRI GURUPADUKA PUBLICATIONS, C/o.SRI MANGA BHARADWAJA TRUST

Regd.Office: Bhakta Nivas, 12-1-170/46P, Hanuman Nagar, Jaipuri Colony, Nagole, Hyderabad-68.

Phone: +91 - 74160 41550

Branch Office : Kondaiah Bunk Street, Kothapeta, Ongole, Prakasam Dist. Andhra Pradesh.

Phone:08592 233271

Send DD in favour of "Sri Manga Bharadwaja Trust (Publications)", payable at Hyderabad or Ongole.

ఇతర ప్రచురణలు

శ్రీ సాయి లీలామృతం-శ్రీ గురు చరిత్ర (Bound)	450-00	మహాత్ముల ముద్దుబీడ్డదు	120-00
శ్రీ సాయి లీలామృతం	150-00	అవధూత చివటం అమ్మ	70-00
శ్రీ గురు చరిత్ర	150-00	శ్రీ సిద్ధారూడ స్వామి చరిత్ర	70-00
శ్రీ సాయి సన్నిధి	120-00	శ్రీ సాయి మాస్టర్ స్మృతులు - పార్ట్-1	125-00
శ్రీ సాయి మాస్టర్ ప్రవచనములు	125-00	మరో సందదీపం	80-00
శ్రీ సాయినాథ ప్రభోధామృతము	80-00	ఆచార్య అమృత లేఖావళి	40-00
సాయినాథ పూజ	40-00	భగవాన్ శ్రీ భరద్వాజ	175-00
సాయినాథ స్థవనమంజరి	10-00	బాలల శ్రీ సాయి లీలామృతము	25-00
శిరిడి ఆరతులు	15-00	మహాపురుషుడు	50-00
సాయిబాబాను సేవించడమెందుకు	10-00	శ్రీ సాయి మాస్టర్ స్మృతులు - పార్ట్-2	125-00
సత్సంగము - భజన	5-00	బాలల శ్రీ సాయి సన్నిధి	50-00
శిరిడి క్షేత్ర సందర్శనము	40-00	బాలల శ్రీ గురు చరిత్ర	50-00
విజ్ఞాన వీచికలు	99-00	శ్రీ సాయి మాస్టర్ నిత్యసత్య వ్రతము	15-00
పరిప్రశ్న	99-00	మాష్టారు అమృత వాక్కులు	100-00

BOOKS IN ENGLISH

మతమెందుకు?	20-00	Sai Baba the Master	175-00
ఏది నిజం?	25-00	Sree Guru Charitra	99-00
ధ్యానయోగ సర్వస్వం	99-00	Supreme Master (Swami Samartha)	99-00
బుద్ధధ్యాన హృదయం	49-00	Sai Baba of Shiridi and His Teachings	99-00
దత్తావతార మహాత్మ్యం	75-00	Life and Teachings of Hazarat Tajuddin Baba	99-00
సంహితాయన గురు ద్విసాహస్రి	125-00	Children's Sai Baba the Master	60-00

BOOKS IN OTHER LANGUAGES

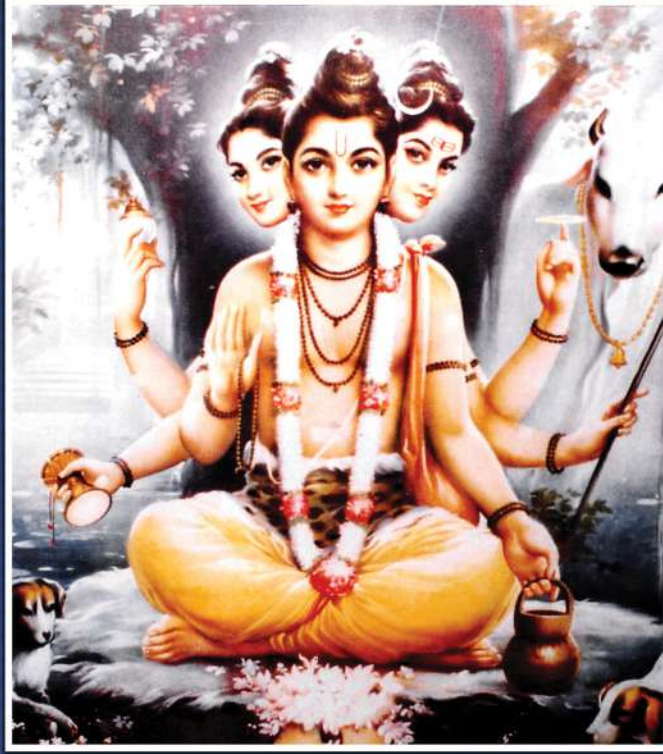
పురుషసూక్త రహస్యం	40-00	Sadguru Sai Baba (Hindi)	150-00
సాయిసూక్తి - ఆచార్యవాణి	10-00	Sai Leelamrutham (Kannada)	150-00
శ్రీ పాకలపాటి గురువుగారు	49-00	Sai Baba Jeevitha Charitham (Malayalam)	220-00
అవధూత శ్రీ చీరాలస్వామి	49-00	Sai Baba Leelamrutham (Tamil)	175-00
అవధూత శ్రీ వెంకయ్యస్వామి	70-00	Sri Guru Charitra (Hindi)	99-00
శ్రీ అనందమాయి అమ్మ	49-00	Swami Samartha (Kannada)	50-00
టిబెట్ యోగి మిలారేపా చరిత్ర	80-00	Sri Guru Charitra (Kannada)	99-00
శ్రీ హజరత్ తాజుద్దీన్ బాబా చరిత్ర	49-00	Shiridi Aarathi (Tamil)	15-00
స్వామి సమర్థ (అక్కల్కోట స్వామి)	49-00	Stavana Manjari (Tamil)	10-00
మనము - మన సంస్కృతి	70-00	Tibet Yogi Milarepa Jeevitha Charitra (Kannada)	55-00
		Sri Sainath Prabodhamruthamu (Kannada)	65-00
		Sai Sannidhi (Kannada)	120-00
		Sri Guru Charitra (Malayalam)	150-00
		Sri Guru Charitra (Oriya)	150-00

‘శ్రీ గురు చరిత్ర’ కృతజ్ఞతార్చన

సెప్టెంబరు 04, 2022

శ్రీ గురు చరిత్ర

నిత్య పారాయణ గ్రంథము

ఆచార్య శ్రీ ఎక్కిరాల భరద్వాజ

మానవ జీవిత లక్ష్యమైన ఆధ్యాత్మిక పరిపూర్ణతనొందడానికి పూర్ణుడైన సద్గురువును తెలుసుకొని, ఆశ్రయించి తగు లీతిన సేవించడానికి నిర్దుష్ట మార్గమైన ‘శ్రీ గురు చరిత్ర’కు శతకొటివందనములతో కృతజ్ఞతార్చన

Date of Publication: 21st of each month. Permitted to post: 23rd, 24th, 25th and 26th of each month.
Edited, Printed and Published by Dr. R.S. Sasidhar, Ph.D. trustee of Sri Manga Bharadwaja Trust,
Ongole - 523002. Postal Registration Number : Prakasam/16/2021-2023, Regd.No. 37926/83.

అవధూత శ్రీ చీరల స్వామివారి మహాసమాధి
స్వర్ణోత్సవం (1972-2022)

IF UNDELIVERED, PLEASE RETURN TO: SRI MANGA BHARADWAJA TRUST, KONDAIAH BUNK STREET,
KOTHAPETA, ONGOLE, PRAKASAM DT., A.P. - 523002.